

■ **Ім'я Волині**
«Усе село поспішало до клубу, бо з концертом приїхав «сам Кривенький»»

Читайте на с. 12, 9

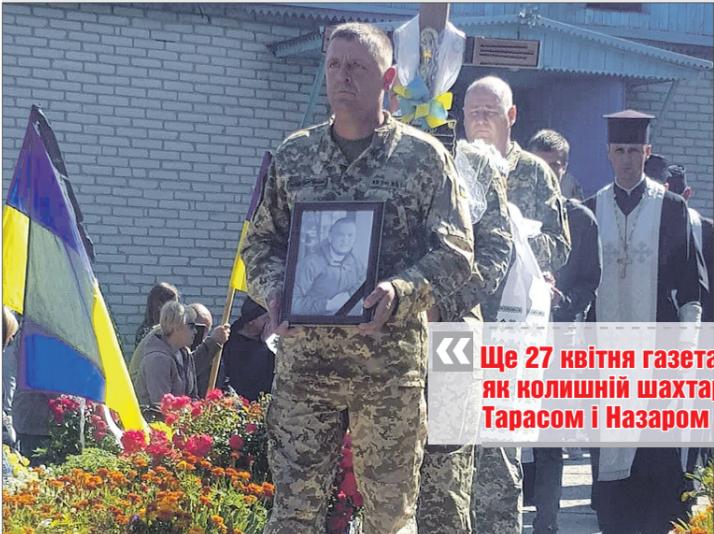

«Волинь моя, Краса моя»

■ **Герої не вмирають!**

Було на фронті четверо воїнів з однієї сім'ї, тепер залишилося троє...

Смертю хоробрих у бою з окупантами поліг 23-річний уродженець Нововолинська, старший лейтенант Назар Мазурок. Минув рівно місяць, як після поранення він знову вирушив на передову...

Алла ЛІСОВА

ЗА ПРИКЛАДОМ СТАРШОГО БРАТА І БАТЬКА-АТОВЦЯ СТАВ ВІЙСЬКОВИМ

Ще 27 квітня газета «Волинь» опублікувала матеріал про те, як колишній шахтар Леонід Мазурок разом із двома синами — Тарасом і Назаром та невісткою Надією стали на захист країни.

«Ще 27 квітня газета «Волинь» опублікувала матеріал про те, як колишній шахтар Леонід Мазурок разом із двома синами – Тарасом і Назаром та невісткою Надією стали на захист країни.»

Як сталося, що аж троє чоловіків і жінка з однієї сім'ї одягли військову форму?

Середа 27 квітня 2022 року

Герої з сусідньої вулиці

Колишній шахтар разом із двома синами і невісткою пішов на фронт

«Що переповнює серце і душу жінки, яка відправила на війну чотирьох найрідніших людей?» — це запитання ми поставили жительці Нововолинська Вірі Мазурок

Віра Мазурок, Тарас Мазурок, Назар Мазурок, Леонід Мазурок

Мама і дружина Віра Степанівна день і ніч моляться за щасливим поверненням своїх синів Тараса й Назара й чоловіка Леоніда додому і за перемогою над ворогом.

Фрагмент публікації про родину, після якої тисячі волинян подумали: «Яких же патріотів виростили Мазурки!»

Назар навіки залишиться 23-річним...

Розповідь про Героя і його патріотичну родину — на с. 3.

■ **На поворотах долі**

Юля-білоруска покохала волинянина і тепер ліпить вареники для наших прикордонників

«Холостякував я майже до сорока років, а зустрів її й зрозумів, що саме цю жінку так довго чекав»

Катерина ЗУБЧУК

Віктор не обставляв своє освічення романтичними атрибутами — свічками, сердечками з трояндових пелюстків, а просто сказав, як зараз пригадує жінка: «Хочу, щоб у тебе все було». На п'ятому році шлюбу у них є ошатний бу-

«Віктор при зустрічі просто сказав: «Хочу, щоб у тебе все було.»»

диночок, біля якого цвітуть розмаїті квіти і стоїть автомобіль — подарунок чоловіка коханій дружині на Новий 2021 рік. А головне — є почуття, якими вони обоє дорожать, «бо як без них». Ця, на перший погляд, нібито казка — із життя подружжя Мосюків, яке мешкає в Кортелісах, що на Ратнівщині.

Замість того, щоб втікати в спокійніше місце, Юля з перших днів повномасштабного вторгнення росії почала волонтерити.

Закінчення — на с. 6

■ **Світове ім'я**

Як син королеви Єлизавети II — майбутній король Чарльз III — танцював гопак!

І це не колаж, а документальне фото.

Невідомі факти із життя монаршої родини — на с. 4

Пульт тижня

Фото із сайту rivnepost.rv.ua.

«Мені допомогли, але аж занадто, то хочу допомогти ще комусь».

Воїн, який втратив ноги на фронті, переказав волонтерам 100 000 гривень

26-річний військовий із Рівного **Олександр Богда** (позивний Терен) внаслідок важких боїв на Ізюмському напрямку отримав важкі поранення та втратив кінцівки

Лія ЛІС

Військовий (на фото) написав до волонтерів, що його вже прооперували і тепер він хоче допомогти іншим.

«Я плакала. І ви будете плакати. Військовий, який втратив ноги на війні і збирав гроші на операцію, написав нам. Його вже прооперували. «Мені допомогли, але аж занадто, то хочу допомогти ще комусь». І перекинув 100 000 гривень на волонтерський штаб «Ангар». Це дійсно країна найкращих і непереможних. Слава Україні! Слава ЗСУ!» — написала керівниця штабу Ольга Валянік. ■

Камінь-Каширська районна рада просить українську владу заборонити упц мп

Депутати прийняли відповідне звернення з приводу того, аби парламент і Президент Володимир Зеленський ухвалили та підписали закон про заборону в Україні діяльності московської церкви

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Проект такого звернення прийняли й депутати Володимирської районної, Турійської селищної рад...

Слово за Волинською обласною радою, обранці якої ініціюють прийняття звернення до Верховної Ради України, Ради національної безпеки й оборони України та голови обласної військової адміністрації про заборону Української православної церкви московського патріархату на території нашої держави. ■

На Любешівщині хтось убив лося та самця козулі

Факт браконьєрства зафіксовано в поліській глибинці — біля села Сваловичі

Богдана КАТЕРИНЧУК

За повідомленням пресслужби Волинського обласного управління лісового та мисливського господарства, на території мисливських угідь, що перебувають у підпорядкуванні Українського товариства мисливців та рибалок, егерська служба ДП «Любешівське лісомисливське господарство» з допомогою місцевих жителів знайшли тушки лося та самця козулі. На місці працювала поліція, тривають слідчі дії. Уже частково встановлено доказову базу щодо причетних до злочину.

Лісівники нагадують, що цього сезону полювання на території обласної заборонене. ■

Болить!

Останньою есемескою Героя до вчителя була: «Обов'язково переможемо цю нечисть!»

А мамі солдат із передової казав, що служить під Ковелем

Минулої п'ятниці у селі Лаврів Луцького району провели в останню путь **Вадима Сілаєва**, який загинув у бою за Україну. Він повернувся на свою малу батьківщину у день свого 28-ліття. Про цю непоправну втрату зворушливо написав на своїй фейсбук-сторінці односельчанин **Вадима викладач Волинського національного університету імені Лесі Українки Олександр Семенов**

Олександр СЕМЕНОВ

Чорне горе на нашій маленькій вулиці Садовій. Від цього горя не вистачає повітря, німіють ноги і руки. 2 вересня від пострілу танкової гармати в невідомому волинському селі Сухий Ставок на Херсонщині загинув наш Діма (так у селі називали Вадима. — Ред.) Сілаєв — спортивний сусідський хлопець з хати навпроти, що ще недавно привітно дивився величезними очима на всіх нас.

Більш допитливої дитини я не знав. Він ніби поспішав жити. Не забуду його маленьким у синьому костюмчику, коли полюбляв крутитися серед дорослих і підтримував з ними розмову, «як старий». Приходив до мене на паціку, читав книжки з нашої домашньої бібліотеки. Казав, що у шкільній книгозбірні перечитав усі енциклопедії. Блискуче закінчив школу. Захоплюю вчився на математичному факультеті ВНУ. Працював у Лаврівській школі вчителем математики та викладачем у Луцькому медичному коледжі. Не розлучався з гірями. Полюбляв фотографувати. Мріяв одружитися. Любив життя. Часто збентежено дзвонив тітці-рашистці в Крим і намагався годинами говорити про несправедливість та підступність цієї війни. А потім бідкався, що у відповідь — стіна...

Окремим болем для нього був молодший брат Юра, який на фронті з першого дня війни.

5 липня, за день до відправки у ЗСУ, ми сиділи разом у нас на терасі, пили чай. Діма сказав, що спокійно прийняв повістку, що «втікати і ховатися не буде» і що його місце — там. Ми переписувалися. Дуже хвилювався, аби мама не знала про те, що він на передовій. Вона мала й далі думати, що він десь під Ковелем.

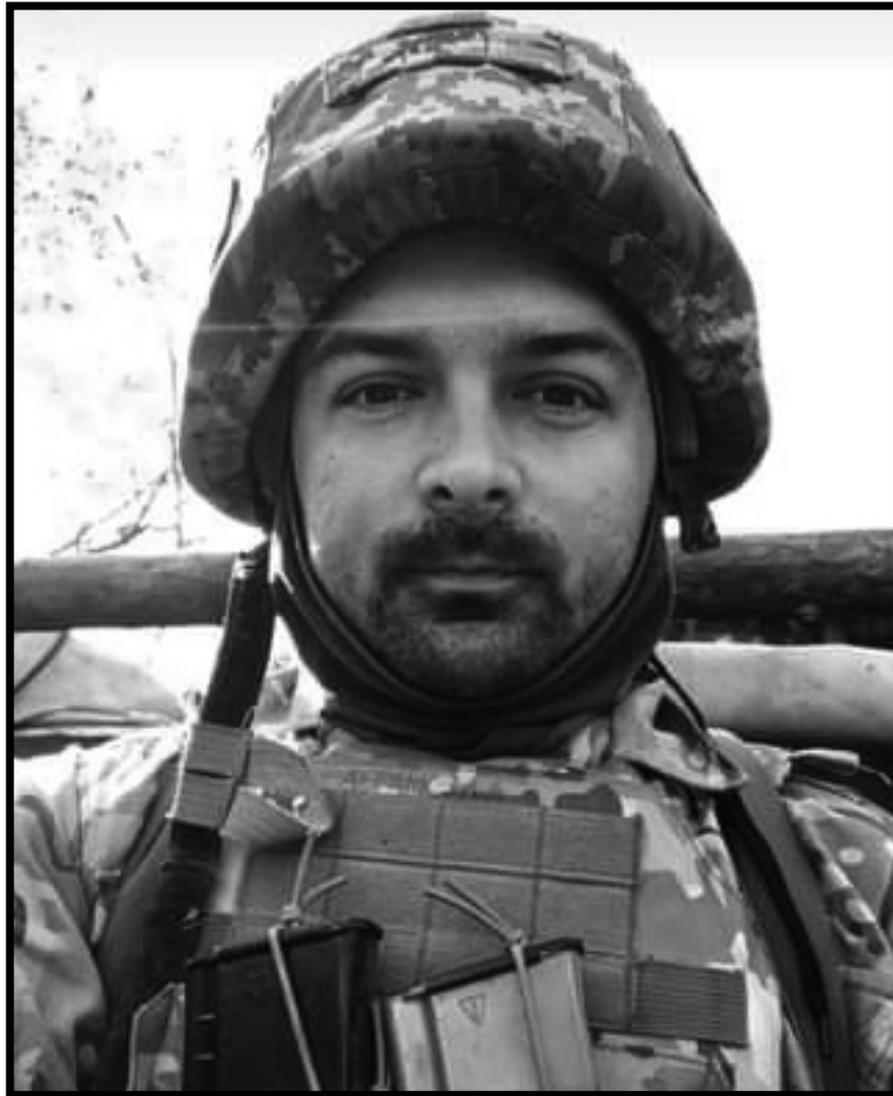
Прощу слова!

Данилович заслужив на краще вшанування у Володимирі

Минає 40 днів, як помер наш мер **Петро Данилович САГАНЮК** (на фото), який обіймав цю посаду майже чверть століття, жив проблемами міста і робив усе, щоб воно ставало кращим

Катерина ЛЮБАЧЕВСЬКА

Чимало людей прийшло провести в останню путь Петра Даниловича, віддати йому шану. Однак багато хто не зміг цього зробити, бо не знав, а також не було доступу до труни через скупчення людей. При цьому присутні звинувачували теперішню владу, яка, казали, «боялася його живого і вже мертвого».

Ціною свого життя Вадим Сілаєв захистив для нас Україну.

«Часто збентежено дзвонив тітці-рашистці в Крим і намагався годинами говорити про несправедливість та підступність цієї війни. А потім бідкався, що у відповідь — стіна...»

Я зберігав нашу таємницю. А Діма радів, що він поруч із братом. В останньому повідомленні на Успіння написав мені, що він на Миколаївщині, серед десантників, за 20 кілометрів

від Юри. Запевняв, що забезпечений усім необхідним, і що нічого не потребує. Порадив мені скачати програму Signal. А ще написав: «Обов'язково переможемо цю нечисть!»

8 вересня в Діма — день народження (28 років). Він повертається на рідну Волинь як Герой. Біля його дому широкою доріжкою квітнуть сальвії і чорнобривці, дбайливо посажені мамою Танею, яка ще вчора думала, що її Діма під Ковелем. Юру відпустили попрощатися з братом. Тепер нам треба всім разом пережити це моторошне прощання з нашим Героем України з вулиці Садової.

P. S. Молитовно прошу згадувати загиблого — як раба Божого ВАДИМА. ■

не змогла організувати похорон належним чином, з почестями провести заслуженого мера Петра Саганюка, надати актову залу мерії для прощання містян із покійником, а також пронести труну з його тілом через центр міста хоча б до пошти. Від теперішньої влади навіть ніхто не виступив і не сказав жодного слова подяки.

Незважаючи на це, містяни ще довго пам'ятатимуть Петра Даниловича за його добрі справи, а також нинішню владу будуть порівнювати із ним, його керівництвом. І хто зна, чи комусь із майбутніх мерів вдасться подолати його рекорд перебування на посаді. Теперішня влада навряд чи це зробить, а ось наступна, надіюсь, по смертю присвоїть йому звання почесного громадянина та мера Володимира і на його честь назве вулицю міста. Він це заслужив. ■

Спочивайте з Богом, Петре Даниловичу. Містяни вас пам'ятатимуть.

40 днів минуло, а містяни досі обурено обговорюють дії влади, що

Герої не вмирають!

Було на фронті четверо воїнів з однієї сім'ї, тепер залишилося троє...

Закінчення. Початок на с. 1

Фото із сайту suspline.media.

Алла ЛІСОВА

Дружина й мама Віра Степанівна розповіла, що старший син Тарас мріяв стати поліцейським. Однак після закінчення школи обрав Національну академію Сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного у Львові. Вона добре запам'ятала той тривожний 2015-й, коли син отримав диплом. А батько, колишній гірник шахт № 1 та «Бужанська», якраз тоді підписав контракт на службу у зоні АТО.

Через два роки слідами старшого брата — офіцера ЗСУ, повного кавалера ордена Богдана Хмельницького — пішов молодший, Назар, вступивши в академію. Тарас став танкістом, Назар — піхотинцем. Це був їхній усвідомлений вибір.

Випускник місцевого ліцею № 2, спортивно розвинений Назар Мазурок ще зі шкільної парти марив кар'єрою військового. Тому жодних сумнівів щодо того, яку професію обрати, він не мав. Додавав бажання втілити задумане в життя високий авторитет брата. Тому й нікого не здивувало, що текст присяги на вірність Україні від імені всіх абітурієнтів на урочистості у Львові зачитував саме нововолинець Назар Мазурок.

«Я любив вас усіх, та найбільше любив Україну...»

Фото Ігоря ЛІСОВОГО.

Героя Назара Мазурка проводжали в останню земну дорогу сльозами і горою квітів.

«НАВІТЬ ПІСЛЯ ПОРАНЕННЯ ВІН НЕ МІГ ДОВГО БУТИ ВДОМА, А РВАВСЯ НА ПЕРЕДОВУ»

Після закінчення навчання юнак отримав скерування у 24-й штурмовий батальйон «Айдар». Мав поранення: перше — у травні, коли чотири осколки від міни покалічили тіло, наступне — в серпні.

— Минув якраз місяць, коли Назар після реабілітації вирушив знову на фронт, — розповів його рідний дядько, офіцер поліції Петро Мазурок. — Але сумління і обов'язок покликали знову стати в перші ряди боротьби з окупантами. Він не міг довго бути вдома, рвався на передову, до своїх однополчан. Мовчазний за вдачею, Назар звик більше робити, а менше говорити. Ніколи ні на що не скаржився. Справжній воїн! Завжди рівнявся на рідного брата Тараса. Служить в армії і його двоюрідний брат, а мій ще один племінник — Олесь. Знаю, що Назар з великою пошаною ставився до свого шкільного наставника Ігоря Софронюка.

А ось як Ігор Олександрович згадавав героя:

— У Назара я викладав предмет «Захист Вітчизни». Він завжди казав, що хоче бути військовим. Дуже відповідально виконував усі завдання, тому його призначив командиром навчального взводу

в класі. Бажання вступити в академію спонукало юнака підтягнути знання з інших предметів.

Ігор Софронюк розповів, що часто спілкувався з колишнім учнем, давав поради, як завоювати повагу серед керівного складу і підлеглих. А потім морально підтримував, коли Назар скинув фото з госпіталю у Дніпрі, де він на лікарняному ліжку після поранення.

«Багато нововолинців перемовлялися між собою: «Яких же патріотів виростили Мазурки!»»

А ще завжди казав своєму вихованцю: «Я дуже горджуся тобою і вірю, що ти станеш генералом».

«МАМ, МИ ОBOB'ЯЗКОВО ПОВЕРНЕМОСЯ З ПЕРЕМОГОЮ...»

...Генеральські погони старший лейтенант Назарій Мазурок отримує вже, напевно, в небесному війську. Під час виконання бойового завдання із захисту незалежності України в районі Бахмута на Донеччині він загинув.

Остання земна дорога воїна, старшого лейтенанта Назара

Мазурка минулого четверга була встелена горою квітів, оплакана сотнями людей, які прийшли віддати останню шану Герою.

Відспівували 23-літнього захисника в Свято-Духівському соборі шахтарського міста. «Назар присвятив свою молодість і своє життя родині, Україні та Богові», — сказав під час чину похорону нововолинський священник Стефан Фультес.

Сльози стискали горло, коли бачила згорьовану маму, засмучених родичів, друзів, коли говорив зворушливі слова на адресу загиблого воїна міський голова Борис Карпус. А багато нововолинців перемовлялися між собою: «Яких же патріотів виростили Мазурки!».

...Мені ж пригадалося, як три місяці тому, готуючи матеріал про родину відважних захисників, їхня берегиня — дружина, мама і бабуся Віра Степанівна — на запитання, що кажуть хлопці про закінчення війни, мовила:

— Говорять завжди одне: «Мам, ми обов'язково повернемося з перемогою...». Віримо, що Перемога буде! І розплата обов'язково знайде кожного загарбника. За усіх полеглих Героїв! І за Назара Мазурка! ■

Погляд

Дмитро ЧЕКАЛКІН,
дипломат, політтехнолог,
перекладач, поет, шоумен

Про що нам сказали генерали?

Стаття Головнокомандувача ЗСУ генерала Валерія Залужного і народного депутата, колишнього командувача десантно-штурмових військ генерал-лейтенанта Михайла Забродського «Перспективи забезпечення воєнної кампанії 2023 року: український погляд» 7 вересня на Укрінформі не викликала серйозної уваги суспільства. А даремно. Двоє відомих українських військовиків (один з яких нині командує Збройними силами у війні) направили кілька серйозних повідомлень суспільству, політичному керівництву України і іноземним партнерам

ТО ЩО НАМ СКАЗАЛИ ГЕНЕРАЛИ?

Бойові генерали Залужний і Забродський чесно сказали суспільству: «Війна триватиме і в 2023 році також».

По-перше, аби ми відкинули ілюзії. Війна триватиме і в 2023 році також. Це саме собою, гарячий привіт «немотивованим айтїшникам з тилу» і політичному керівництву країни. Чому? Бо вже у березні 2023 року чимало солдат пригадають, як за Президента Порошенка мобілізованих звільняли зі служби через рік — рік і два місяці. І поставлять питання — скільки ще? Причому більше за всіх галасуватимуть ті самі «сонечка», які зараз регулярно постять героїчні фото. Побачите. Знову-таки, частину солдат доведеться демобілізувати просто за станом здоров'я, до поранених додадуться ті, в кого відкриваються старі хвороби. Не забуваймо, весною нинішнього року в армію брали всіх підряд.

Знадобляться масовий дембель і мобілізація. Чи готова до них влада? А ті, хто «воює, сплачуючи податки»?

По-друге, генерали повідомили, що, з військового погляду, треба не зупинятися на Причорномор'ї і Донбасі, а зразу ж брати й Крим. Бо Крим це природний плацдарм для вторгнення в південні області України і природний авіаносець. Тримати Москву краще біля Керчі, ніж біля Чонгару. А це у будь-якому разі — 2023 рік.

Звільнення Криму — це фільтрація населення, виявлення зрадників, перехідний період та інтеграція в Україну тощо. До всього цього влада готуватися мусить прямо зараз. Вона готується?

По-третє, генерали перелічили напрямки головних загроз з боку Москви. Головними назвали напрямки біля Херсона і Харкова — і цим пояснили, чому активні дії ЗСУ відбуваються саме там. Крім того, генерали зауважили, що зберігається загроза для Києва з території Білорусі. І тим знову-таки нагадали політичному керівництву. З північним сусідом треба щось робити. Бо наразі для України територія Білорусі — це по суті територія Росії. З тою різницею, що в Росії «бабовни» все ж таки бувають. У Білорусі — ні.

По-четверте, генерали чітко поставили питання — а що після війни? Уявимо, що Росія втратить Крим — вона переведе флот у Новоросійськ. Уявимо, що окупанти будуть викинуті з України — і що далі? У нас дуже популярна думка, що в разі поразки Росія захлинетися у внутрішніх чварах. А що — як ні?

Що як вічна війна з Україною стане для Москви ідеєю фікс, і ми повернемося в часи козацтва, коли країні повсякчас загрожувала орда грабівницькими набігами? Це означає, що ЗСУ мають стати чимось середнім між Запорізькою Січчю Сагайдачного і сердюками Мазепи. Високомотивованою і гарно забезпеченою армією, яка складатиметься з фахівців і з осіб, захоплених у військову справу.

А така армія потребує значно потужнішої зброї. І про це генерали теж повідомили. Потрібна зброя, здатна наносити удари в глибину ворожої території. Зі зрозумілої причини. Аби табори орди знищувати ще на етапі збору війська для нападу на Україну. Таку зброю треба виробляти самим, канючити у Заході вічно — не вийде. Крилаті і балістичні ракети мають стати обов'язковою статтею бюджету.

І це вже вкрай неприємне послання для діючої влади і правлячої партії. Ні, хлопчики, не вийде просто повернутися до «Великого крадівництва» і відходити тихенько в ліс, пиляючи гроші Заходу на відновлення економіки, як уже мріють чимало «слуг». Потрібна серйозна військова реформа. Потрібна організація масового виробництва ракет «Нептун», «Верба», «Грім» та розробка нової зброї.

Україна вже не повернеться в стан «до війни», ті часи пішли назавжди.

Чи розуміє це керівництво країни? Таке питання ставити має суспільство. ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Едуард КАМАРДІН — боєць із селища Ратне;
Вадим ІЛЬЧУК — військовослужбовець родом із села Пулеметь, що на Шаччині (жив у селі Кунин на Львівщині);

Дмитро ЛЕВЧУК — боєць із села Обенижі, що на Турійщині;

Віталій СТЕПАНИШЕН — військовослужбовець із міста Луцька;

Ігор БОХОНЮК — військовослужбовець із міста Луцька;
Вадим СІЛАЄВ — боєць із села Лаврів Луцького району;

Роман ВОЛОШКІН — боєць із міста Луцька;
Вадим ДУДКО — боєць із селища Дубище, що на Рожищенщині;

Сергій ЯКИМУК — боєць із селища Головне, що на Любомльщині;

Олександр ПОЛОЖЕВЕЦЬ — військовослужбовець із села Положеве, що на Шаччині;

Олександр ГЕРАСИМЧУК — боєць із міста Нововолинська;

Сергій АНДРОСОВ — боєць із міста Нововолинська;
Леонід КИЛИБА — боєць із міста Ковеля;

Віктор ДМИТРУК — боєць із села Юнівка Володимирського району (до війни жив на Дніпропетровщині, але

родина змушена була переїхати на Волинь);
Назар РАДЧУК — військовий медик

із села Бистровиця, що на Горохівщині;
Ігор СІМОНЧУК — боєць із села За-турці, що на Локачинщині;

Андрій ШИМОНЮК — боєць із селища Іваничі;

Богдан ЛЕБІДЬ — боєць із села Ладинь, що на Любомльщині;

Іван КОЗАК — боєць із міста Ківерці;
Олег ІВАНОВ — боєць із міста Ново-

волинськи.

Пульс тижня**«Україну потрібно очистити від росії. Крапка»**

Пропонуємо прочитати найяскравіші протягом останніх днів цитати

АЛАР КАРИС, президент Естонії, про наступ українських військ на фронті:

«Як і багато хто з вас, усім своїм серцем бажаю і тримаю схреченими пальці за успіх Збройних сил України. Вони показують нам, що можуть зробити справжній дух і сміливість. Армія окупантів деморалізована більше, ніж можна собі уявити. Схоже, їх витіснять із територій, які були окуповані за шість місяців, протягом шести днів».

ВОЛОДИМИР ЗЕЛЕНСЬКИЙ, Президент України, у відповідь на обстріли росіянами нашої цивільної інфраструктури, внаслідок яких знеструмлено низку областей, запитав росіян:

«Читайте по губах: «Без газу чи без вас?» — «Без вас». — «Без світла чи без вас?» — «Без вас». — «Без води чи без вас?» — «Без вас». — «Без їжі чи без вас?» — «Без вас». Холод, голод, темрява й спрага — для нас не так страшно й смертельно, як ваші «дружба й братерство». Але історія все розставить по місцях. І ми будемо з газом, світлом, водою та їжею... і БЕЗ вас!».

ЕЛІЗАБЕТ ТРАСС, британський прем'єр-міністр, присягнула на вірність новому королю Великої Британії Карлу III:

«Клянуся всемогутнім Богом, що буду вірною Його Величності Королю Карлу, його спадкоємцям і наступникам, згідно із законом, нехай допоможе мені Бог».

ЛІНАС ЛІНКЯВІЧЮС, один із провідних лобістів України в ЄС, експерт оборони та закордонних справ Литви, про недопустимість перемовин із росією:

«Кремль натякає на переговори — значить, закінчився порох і хочуть заморозити окуповані території. Ні в якому разі не можна давати їм дихати. Покладаємо великі надії на збільшення постачання зброї Києву, особливо завдяки американському ленд-лізу. Україну потрібно очистити від росії. Крапка».

ЖОЗЕП БОРРЕЛЬ, глава дипломатії Євросоюзу, про своє бачення закінчення війни:

«Головний меседж сьогоднішньої зустрічі (засідання Ради асоціації Україна — Євросоюз. — Ред.) всьому світу в тому, що ЄС продовжить підтримувати Україну попри будь-які погрози і шантаж росії... Ми хочемо, щоб ця війна скінчилася, але не будь-яким чином, а відповідно до норм територіальної цілісності України».

КОСТЯНТИН ЄЛІСЕЄВ, дипломат, експерт з питань закордонних справ України, про те, що лише в НАТО ми будемо перебувати в безпеці:

«Україні треба забути про «нейтральний статус» та перемовини з росією. Більш дієвих гарантій безпеки, ніж стаття 5 Вашингтонського договору, немає. Тому, коли говорять про якісь ефемерні двосторонні, тристоронні, чотиристоронні гарантії, не потрібно витрачати час. Росія досягла протилежного результату — НАТО зміцнює свої позиції і розширюється. Якщо ми хочемо зафіксувати нашу справжню перемогу, фінальним акордом має стати саме членство України в НАТО».

ЕГІЛС ЛЕВІТС, президент Латвії, про те, на яких умовах може настати мир:

«Я цілковито переконаний — після війни, після української перемоги — Україна стане однією з найпотужніших європейських націй. Не нам підштовхувати Україну до якихось перемог, до якогось компромісу. Міцний і тривалий мир може настати тільки на підставі міжнародно визнаних цінностей і міжнародного права».

ПАВЛО КЛІМКІН, колишній міністр закордонних справ України, про крах Кремля:

«Посли США та ЄС в росії залишили свої посади. Синхронно і майже одночасно. Це простий і потужний сигнал — повернення до попередньої політики не буде. Кремль хотів визначити світову геополітику, але став геополітичним непорозумінням».

Світове ім'я**«Протягом свого життя я всім серцем прагнутому бути гідною вашої довіри...»**

У віці 96 років зупинилося серце королеви Великої Британії Єлизавети II

Лія ЛІС

Вона зійшла на престол 6 лютого 1952 року, у день смерті її дорогого батька короля Георга VI та правила 70 років і сім місяців — найдовше з усіх британських монархів.

Коронація Єлизавети II відбулася 2 червня 1953 року у Вестмінстерському абатстві. Тоді вона заявила: «Я щиро запряглася служити вам так само, як і багато хто з вас присягнув на службу мені. Протягом свого життя я всім серцем прагнутому бути гідною вашої довіри». До речі, це була перша коронація британського монарха, яку транслювали на телебаченні.

СЬОГОДНІ ПРОПОНУЄМО ВАМ 10 ЦІКАВИХ ФАКТІВ ПРО ЄЛИЗАВЕТУ II:

1. Її Величність — перша жінка з королівської сім'ї, яка служила в армії.
2. Королева була найдовше правив в історії Великобританії — понад 70 літ. Ще в 2015-му вона побила рекорд своєї прапрабабусі, королеви Вікторії, яка правила 63 роки, шість місяців і два дні.
3. Подружня пара — королева Єлизавета і принц Філіп — довгожителі. У шлюбні вони перебували аж 74 роки.

«За роки правління Єлизавети II відправила понад три мільйони листів.»

Єлизавета II правила 70 років і сім місяців — найдовше з усіх британських монархів.

4. Улюблена порода собак її Величності — коргі. За все життя у неї було їх 30.
5. Королева обожнювала маленькі чорні сумки. У неї їх величезна кількість.
6. Єлизавета II була 40-м монархом, коронованим на британський престол із часів Вільгельма I Завойовника в 1066 році.
7. Королева Єлизавета II відзначала свій день народження двічі. Перший раз — 21 квітня, а другий — у червні, коли у Великобританії стає тепло і можна влаштувати публічне свято. Дата другого святкування щороку змінювалася.
8. Єлизавета II — єдина британка, у якої не було паспорта і водійського посвідчення. Але це не заважало їй самій водити власний Range Rover.
9. За роки правління Єлизавети II відправила понад три мільйони листів.
10. Її Величність любила пити джин перед ланчем, в обід — вино, а ввечері — мартина або шампанське. ■

Фотофакт

Фото із сайту chas.news.

«Ім'я Чарльз походить від старогерманського слова karl, що означає мужній або ж сміливий.»

Танцюють всі: Чарльз смалить гопака. 1981 рік.

Карл III, ще коли був Чарльзом, танцював гопак

Після смерті королеви Єлизавети II королем Великої Британії став її старший син, 73-літній Чарльз, колишній принц Вельський

Лія ЛІС

Повне його ім'я — Чарльз-Філіп-Артур-Джордж (Charles Philip Arthur George. — Англ.). Але, успадкувавши трон, він тепер буде називатися королем Карлом III. Ім'я Чарльз походить від старогерманського слова karl, що означає

мужній або ж сміливий. Хоч усі британські ЗМІ і далі називають Чарльза — Чарльзом III (Charles. — Англ.). Але не ми.

«Нового короля для українців звуть Карл III, і москалі чи німці тут ні до чого. За правилом, викладеним у підручнику «Теорія і практика перекладу» під редакцією О.І. Тереха, затвердженого Міністерством освіти України («Нова книга», 2000, автор І.В. Корунець), власні назви титулованих осіб (царі, королі, принци тощо) з англійської перекладаються», — зазначає журналіст Дмитро Лиховій.

Ці правила стосуються не лише перекладу з англійської, а й загалом: імена правлячих персон, які мають свої відповідники в українській мові, перекладаються незалежно від країни походження, а «простих смертних» — ні.

ДО РЕЧІ

У 1981 році в англійському місті Дербі майбутній король Великої Британії Чарльз III (Карл III) танцював гопак з українським ансамблем «Говерла». Вперше фото опублікувало у Twitter посольство України у Ватикані ще у 2015 році. ■

■ Все для фронту, все для перемоги!

«Йдуть холоди, і треба потурбуватись, щоб у хлопців на передовій було чим зігрітись»

Петро Порошенко з волонтерами ГО «Справа Громад» передають на фронт сотні пічок-буржуйок

Ольга СОКОЛОВА

«Збройні сили України просуваються вперед, звільняючи населені пункти і наших співвітчизників на Харківщині та Херсонщині. Ми ж тримаємо за них кулаки і думаємо на два кроки вперед, як забезпечити кожного українського воїна всім необхідним, — пояснює лідер «Європейської Солідарності». — Ви вже звикли за більш як пів року війни, що наша команда сконцентрована на дуже високотехнологічних речах: стратегічних дронах, роботах, бронетехніці. Ну і на пікапах, бронезилетах, касках, радіостанціях. Але наближається зима. Буде холодно. І окрім генераторів, ми вирішили забезпечити наших захисників буржуйками».

«За пів року після початку широкомасштабного вторгнення російської армії в Україну структури Петра Порошенка з волонтерами передали у ЗСУ допомогу на суму майже 46 мільйонів доларів США.»

Волонтери знають, що такі пічки потрібні в кожному окопі, в кожній землянці. «Ці буржуйки дуже добре гріють. Дрова в них горять по 8–10 годин. Можна закласти повний комплект і не вставати для того, щоб підкинути дров, — каже Петро Порошенко і додає: — Завдяки нашій із вами ініціативі нашим воїнам буде тепло взимку і від буржуйок, і від тепла наших сердець».

Фонд Порошенка з волонтерами також передають у новостворену бригаду понад 200 радіостанцій Motorola та оснащення для зв'язку.

Днямими Порошенко разом із послом Естонії Каймо Кууском побував на випробуваннях безпілотної роботи THeMIS для евакуації поранених. Унікальну машину, яку виробляють в Естонії для армій країн-членів НАТО,

Такі пічки-буржуйки потрібні в кожному окопі, в кожній землянці.

«Ці радіостанції — скарб для наших воїнів на фронті».

Петро Порошенко передав парамедикам батальйону «Госпітальєри».

Як відомо, за пів року після початку широкомасштабного вторгнення російської армії в Україну структури Петра Порошенка з волонтерами передали у ЗСУ допомогу на суму майже 46 мільйонів доларів США. За ці кошти були придбані тисячі бронези-

летів та кевларових шоломів, зброя, сотні автомобілів на потреби фронту, серед них бронемашини, вантажівки та пікапи, тепловізори, сотні дронів, електрогенератори, цифрові радіостанції, старлінки, військовий одяг, турнікети, натівські аптечки, системи очистки води, засоби для будівництва. ■

■ Пульс тижня

Фото із сайту president.gov.ua.

Захисник із Любешівщини удостоївся високої відзнаки

Президент України нагородив орденом «За мужність» III ступеня Олексія Данелюка (на фото) із села Судче Камінь-Каширського району

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Указом глави держави Володимира Зеленського так високо оцінено особисту мужність і самовіддані дії волянина, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі. ■

24-літній чоловік випав з човна і втопився

Він рибалив на одному з найбільших озер Шаччини

Сергій ВИШЕНЬКА

Повідомлення про трагедію надійшло правоохоронцям від медика «швидкої», який намагався реанімувати потерпілого на місці події. На жаль, врятувати його не вдалося.

Відомо, що загиблому було 24 роки. Він мешкав у Шацьку. Того дня вирішив порибалити з човна на місцевому озері Пулемецьке. Втім, у якийсь момент втратив рівновагу і потонув. Чи був з ним ще хтось, наразі невідомо.

Слідчі розпочали кримінальне провадження з приміткою «нещасний випадок». ■

П'яний бізнесмен стріляв із пістолета та рушниці, бо...

...«незнайомиць взяв за руку його дружину». Як ідеться у рішенні суду, інцидент трапився біля будинку № 87 на вулиці Вальсроде у Ковелі

Олена КУЧМА

Приватний підприємець під час комендантської години, перебуваючи у стані алкогольного сп'яніння, вистріляв кілька разів із травматичного пістолета ГМП та мисливської рушниці «Remington 870».

Очевидці викликали на місце події поліцейських, які оформили на зловмисника протокол про адміністративне правопорушення.

На судовому засіданні ні обвинувачений, ні його захисниця не з'явилися. Натомість адвокатка в письмовому зверненні зазначила, що справу треба закрити, бо конфлікт виник через неадекватну поведінку невідомого правопорушникові чоловіка, який серед ночі схопив за руку його дружину без її дозволу.

Втім, до суду надійшли й інші документи, у яких йдеться, що конфлікт виник на ґрунті особистої неприязні. Втім, через відсутність складу правопорушення, суддя постановив таки закрити справу. ■

РЕКЛАМА

Луцький національний технічний університет

відповідно до ст. 55 Закону України «Про вищу освіту», Положення про порядок проведення конкурсу та призначення на посади науково-педагогічних працівників Луцького національного технічного університету № 653 від 27.03.2021 р. (зі змінами) оголошує конкурс на заміщення вакантних посад:

- завідувача кафедри будівництва та цивільної інженерії;
- завідувача кафедри електричної інженерії;
- завідувача кафедри прикладної математики та механіки;
- завідувача кафедри фізики та вищої математики;
- завідувача кафедри агрономії;
- завідувача кафедри екології;
- завідувача кафедри аграрної інженерії імені професора Г. А. Хайліса;
- завідувача кафедри автоматизації та комп'ютерно-інтегрованих технологій;
- завідувача кафедри електроніки та телекомунікацій;
- завідувача кафедри підприємництва торгівлі та логістики;
- завідувача кафедри менеджменту;
- завідувача кафедри маркетингу.

Термін для подання документів — місяць від дня опублікування оголошення про конкурс у засобах масової інформації та на офіційному сайті ЛНТУ.

Кандидати на заміщення вакантних посад завідувачів кафедр повинні мати науковий ступінь та/або вчене (почесне) звання відповідно до профілю кафедри та, як правило, досвід роботи на посадах науково-педагогічних працівників у закладах вищої освіти не менше 5 років, бути авторами (співавторами) підручників, навчальних посібників, інших наукових та науково-методичних праць, мати досвід підготовки науково-педагогічних кадрів.

Подавати документи та звертатися за додатковою інформацією у відділ кадрів ЛНТУ: м. Луцьк, вул. Львівська, 75, 43018; тел.: 746110, 0662864557; сайт <https://lntu.edu.ua/uk>.

■ Добра новина

Чому у Нововолинську спускалися на глибину 300 метрів?

Ще до війни у місті гірників планували створити екскурсійні локації, пов'язані з його шахтарською історією. Зокрема, відвідування підприємств вугледобувної промисловості, териконів, сходження на них. І ось тепер ідею почали втілювати в життя

Алла ЛІСОВА

Працівники Нововолинського історичного музею й відділу культури виконкому міської ради здійснили розвідувальну експедицію на шахту № 9 «Нововолинська», спустилися на глибину більш як 300 метрів, ознайомилися з виробничим процесом.

Там вони провели фото- та відеозйомку для формування експозицій майбутнього музею шахти. Цей досвід перебування під землею допоможе їм розкрити суть важкої шахтарської праці, показати досягнення нововолинських гірників за більш як 70 років.

Такий музей стане родзинкою туристичного маршруту, який пропонуватимуть гостям Нововолинська. ■

■ **На поворотах долі**

Фото з родинного архіву МОСЮКІВ.

Тепер вони назавжди разом – «в здоров'ї та хворобі, багатстві й бідності, щасті і горі, аж поки смерть не розлучить».

Фото Катерини ЗУБЧУК.

«Хочу, щоб у тебе все було», – сказав чоловік, освідчуючись коханій жінці.

Юля-білоруска покохала волинянина і тепер ліпить вареники для наших прикордонників

«Холостякував я майже до сорока років, а зустрів її й зрозумів, що саме цю жінку так довго чекав»

Закінчення. Початок на с. 1

Катерина ЗУБЧУК

«НУ МУСИТЬ ЖЕ МЕНІ ПОЩАСТИТИ!»

Консервація на зиму – не тільки для себе: буде що й на фронт передати.

— У мене був цивільний шлюб. Народився син Кирило, але з його батьком ми розлучилися. Не скажу, що дуже вже шукала чоловіка. Але думала, що таки знайду хорошу людину: «Ну мусить же мені пощастити!».

І це сталося зовсім несподівано. Якось Юля, як пригадує, їхала в гості до знайомої на Ратнівщині. На митному посту «Доманове» її зустріла ця «хороша людина, з якою можна долю пов'язати». Якраз того дня Віктор прийшов сюди до приятелів у кафе.

— Якраз в Кортелісі приїхала у відпустку на два тижні. І ось дзвінок з білорусі: «У «швидкій» ваша мама померла».

Віктор уже заочно був знайомий з нею — вони не тільки по телефону розмовляли, а й бачили одне одного по відеоз'язку. Мама збиралася до нас на Волинь приїхати — подивитись, де мій обранець живе. Не встигла... Ми відразу ж удвох із Віктором вирушили на мою батьківщину. Він на похороні від мене не відходив. Підставив, можна сказати, своє плече, розділив мою гірку печаль... За місцем проживання нареченої Мосюки розписалися, а 27 листопада 2017-го, напередодні Пили-

— То машина Юлі — вона нею більше їздить... А вже жінка додала для ясності:

— Це подарунок від чоловіка. У нас був автомобіль, і про персональний я не думала. А Віктор прийав якесь додому (то було перед Новим 2021 роком) й сказав: «Я тобі машину купив».

І при нагоді пригадала, як він свого часу, освідчуючись їй, сказав: «Хочу, щоб у тебе все було».

— Тепер, як є сім'я, стимул до життя з'явився. Бо що холостяку треба? А нічого — день минув, і добре, — говорив Віктор, коли мова зайшла про переміни, які сколихнули його розмірні будні. — Коли мій мама й тато помирали, то я жив з дідом — он в тій хатині, яка й тепер є на нашому обійсті.

А батьківська хата стояла пустою — розвалювалася. Це вже ми з Юлею, як вирішили одружитися, занесли її й звели свій новий дім. І поки будувалися, то жили в дідівській хатині. Тепер там Юля консервацію складає — вона вже стільки назакручувала всього!

У цих словах — похвала друзям як хороших господарині. Це ж її стараннями довкруг нового будинку, де донедавна трава росла, із ранньої весни до пізньої осені квіти цвітуть. І грядки врожаєм тішать, бо вирощує кілька каштанів.

«ЯК Я МОЖУ ЗАРАЗ, КОЛИ В УКРАЇНІ ВІЙНА, ЗАЛИШИТИ ВІТКУ, БО ТУТ ТРИВОЖНО?»

Звичайно, ми говорили з Юлею про те, чи не було у неї думки в час повномасштабного вторгнення росії в Україну поїхати з Кортелісі у своє рідне місто, де б спокійніше жилися. З приводу цього вона розповіла: — А мені одного разу знайома жінка-землячка потелефонувала й сказала: ти, мовляв, народилася в бі-

лорусі, громадянка цієї країни, тож повинна вертатися сюди, бо тут твій дім. Я їй відповіла, що мій дім там, де моя сім'я. Знаю приказку: «Де народився, там і згодився». Але це не мій варіант. Як я можу зараз, коли в Україні війна, залишити Вітку й забратися геть, бо тут тривожно? Як же тоді обітниця під час таїнства вінчання: підтримувати кохану людину у здоров'ї та хворобі, багатстві та бідності, щасті та горі, аж поки смерть не розлучить?..

Жінка згадує перші дні після 24 лютого, коли було дуже тривожно, — страху наганяло й те, що може бути напад і з боку білорусі:

— Тижнів три ми лягали спати, не роздягаючись. Не скажу, що сумка була напоготові, але необхідні документи лежали під рукою. Маю сусідку Тамару, з якою подружилася, то ми одна одну підтримували.

«Ти завжди можеш у льох до мене прийти!», — казала їй каже вона мені.

І замість того, щоб втікати в спокійніше місце, Юля з перших днів повномасштабного вторгнення росії почала волонтерити, а вже до неї приєдналися інші кортеліські жінки.

— Староста попросив приготувати вареників на п'ятдесят прикордонників, — пригадує вона, — то їх ми ліпили на кухні у мене вдома. А вже згодом перебралися в ідальню Кортеліського ліцею.

Юлія Мосюк з болем у душі говорить про те, що і з території сусідньої країни, де вона жила багато літ, де залишилися рідні, знайомі, на українські міста летять російські ракети. Більше того — є загроза нападу з боку білорусів.

— В основному білоруси отримують інформацію, надану російською пропагандою, — говорить Юлія. — Вони, на жаль, вже геть зазомбовані нею. Але, наскільки я знаю білорусів, — це народ мирний і не піде війною на українців. До речі, в дівочстві Юлія мала суто українське прізвище Ктачук. Таких білорусів із нашим корінням на Брестщині, як доводиться чути, буваючи у прикордонні, є багато, бо долі людські переплелися з давніх-давен. Тому й хочеться вірити, що не стрілятиме родич у родича... ■

■ **Несподіваний поворот**

«Коли хотіли забрати дім, я бігла до лісу і кричала: «Боже, залиши мене тут жити...»

Олену Хребто близько 15 років тому привіз у наш край її чоловік, і вона закохалася у Волинь з першого погляду. Заради дружини Валерій покинув бізнес у Дніпрі, і подружжя переїхало на Полісся. Жінка дуже хворіла, а зцілення знайшла... в тутешніх лісах

Вони оселилися на Камінь-Каширщині, заснували підприємство «Трави Волині», яке займалося збором лікарських рослин (про це газета «Волинь» писала 12 літ тому). Їхнє життя — це історія про кохання, успіх, сміливість та віру. А нині це ще розповідь про біль та втрату: 5 років тому пан Валерій загинув у страшній аварії. А на долі Олени випали непрості випробування

Аліна ВІТІНСЬКА

«ЗАРАДИ МЕНЕ ЗМІНИ СВІЄ ЖИТТЯ І ВРЯТУВАВ МОЄ»

Олені лікарі ставили страшний діагноз, але просили не здаватися і не опускати рук, бо інакше хвороба переможе. Жінка з усіх сил боролася за своє здоров'я, але недуга час від часу нагадувала про себе. Пан Валерій з'явився в її житті саме в такий час. Він вивіз жінку з великого міста у маленьке волинське село посеред лісів та природи. Тут вона знайшла спокій, який дав шанс на одужання.

— Валера хотів, щоб я була здорова, і все робив для цього. Його слова завжди підкріплювалися ділами, в мегаполісі я жила вже не могла. Якось він вирушив на Волинь заготовляти безсмертник. Коли приїхала до нього в гості, просто закохалася в цей край. Зрозуміла, що це моє. Тоді моросив дощик, пахла сосна. Я сказала: «Хочу тут жити». Він заради мене змінив своє життя і врятував моє, — говорить, не приховуючи сліз, жінка.

Вона — корінна дніпрянка. За освітою — архітектор та економіст. Багато років працювала в банківській сфері. Обіймала керівні посади. Але, займаючись престижною справою, маючи хороший зарібок, не отримувала задоволення. Від насиченого темпу, каже, втомлювалася душа і задоволення були тимчасовими.

— Переїзд на Волинь змінив усе моє життя, за що зараз щодня дякую Богу, — каже пані Олена. Спочатку подружжя оселилося в Любешові, де орендували невеличку квартиру. Згодом у Нових Червизіцах на Камінь-Каширщині купили старий будинок. Батьки Олени

Фото Аліни ВІТІНСЬКОЇ.

Тут, на Поліссі, Олена відчула в собі дар до малювання і мріє написати книжку про коханого.

дорікали зятеві: «Куди ти її привіз? Ні води, ні комунікацій...» Олена ж заспокоїувалася, що їй тут добре, все буде — тільки потрібно трошки потерпіти і віддати пріоритети спочатку бізнесу. Тоді, каже, зрозуміла, що матеріальне не головне в житті. Стару хатину чоловік перебудував у великий красивий дім із зручностями. Їх сприймали за диваків, які покинули мегаполіс і приїхали в село жити. Але згодом люди змінили думку, познайомившись ближче зі ссідняками.

Валерій у нашій області розпочав бізнес зі збору, обробки та сушіння лікарських трав, ягід та грибів у промислових обсягах. Олена ж насолоджувалася статусом щасливої і коханої дружини.

«ХОТІЛОСЯ СІСТИ В МАШИНУ І З'ІХАТИ З МОСТА...»

...Коли Валерій розбився в аварії, нашій героїні здалося, що її життя також зупинилося і руйнується на очах. Три роки після смерті чоловіка були найважчими в житті. Втрачена кохана, борги, відсутність досвіду, підірване здоров'я... Жити не хотілося. Крім того, Олена стала власницею бізнесу з великими боргами. Адже чоловік почав займатися виготовленням термомодифікованих дощок, взявши на розвиток справи кредит на 50 тисяч доларів. Були плани і перспективи. Але людина планує, а Бог керує. — Щомісяця потріб-

но було 200–250 тисяч на утримання підприємства, — пригадує жінка. — Я ж не знала, як їх заробити. Виникло бажання сісти в машину і з'їхати з моста, бо коли все руйнується, страх має великі очі. Люди, які разом працюва-

«Якось він вирушив на Волинь заготовляти безсмертник. Коли приїхала до нього в гості, просто закохалася в цей край. Зрозуміла, що це моє.»

ли, вчинили нечесно, і досі від цього боляче. Бізнес, заснований чоловіком, рік тому перейшов в інші руки.

Олена зізналася, що досі має борги від двох співробітників. Живе лише на пенсію і підробляє збором лікарських трав, працюючи заготовельником.

А ще відчула в собі дар до малювання і мріє написати книжку про коханого Валерія.

— Він для мене — приклад у всьому. Приклад того, що людину оцінюють не за словами, а за справами. Він залишив про себе великий слід: збудував завод, який займається збором лікарських трав, працює лікарськими травами, створив робочі місця, дав людям можливість заробляти, просто ходячи до рідного лісу, — каже жінка.

Вона неохоче пригадує страшні моменти, коли могла втратити не тільки прибуткову справу, а й життя. — Крім бізнесу, в мене хотіли забрати будинок. Тоді я бігла до ставка чи до лісу, дивилася в небо

і кричала: «Боже, я так хочу тут жити! Зроби так, щоб я тут жила, бо в місті я помру!». І Бог мене почув. Кредитори забули тоді потрібні документи, і дім, який Валерій збудував, залишився моїм. А ще я знайшла духовну посестру, яка

наставляє на шлях спасіння, — каже пані Олена.

«ПЕРЕД СМЕРТЮ БАТЬКО ЗРОЗУМІВ, ЧОМУ МЕНІ ТАК ДОБРЕ НА ПОЛІССІ»

Жінка поховала не лише чоловіка, не стало за цей час і її батьків. Коли почалася війна, Олена забрала з Дніпра тата на Волинь. Влітку він помер.

Наприкінці життя і її тато полюбив наш край. — Батькові боліла ця війна. Коли його привезла сюди, він казав, що тепер зрозумів, чому мені тут, на Поліссі, так добре. Коли його провідували наші сусіди, незнайомі йому люди, батько дивувався: як так, що до російськомовного приходять спілкуватися, підтримують, ще й гостинці приносять... — пригадує жінка.

Олена вважає, що її історія доводить те, що Україна — держава єдина і кожен українець може у будь-якому регіоні знайти собі прихисток на все життя. ■

■ **Ім'я Волині**

Фото зі сайту volyn-kray-mus.at.ua.

Хустка — це атрибут заміжньої жінки, яка, за українською традицією, щодня мала бути з покритою головою.

«Не кожному жінку запрошують пекти коровай на весілля...»

Якщо хочете знати все про обряд шлюбу на Поліссі, то читайте книги Олександри Кондратович (на фото). На жаль, сама Олександра Павлівна вже не розкаже про традиції й звичаї рідного краю, які вивчала впродовж життя: на 87-му році перестало битися серце етнографіні, фольклористки, педагогині, почесного краєзнавця України

Катерина ЗУБЧУК

Олександра Кондратович, уродинка села Кримне Камінь-Каширського району, була дослідницею народного мистецтва, збирачкою українських обрядових пісень. Про високу оцінку творчих пошуків свідчить те, що вона була лауреаткою премій різних рівнів. Підсумком багаторічної праці є збірка «Калиновий квіт Полісся», «Як у лузі калинової квітками», «Весілля на Поліссі», «Народини» та «Коса ж моя шовковая».

— Звичайно, інтерес до минувшини пов'язаний значною мірою з моєю професією вчителя-філолога. Але почалося не з фаху. Треба повернутись у моє дитинство. Мені було, мабуть, років десять, коли я зацікавилася фольклором, почала сама співати українські народні пісні, почути в рідному селі Кримне Камінь-Каширського району, відчула красу різноголосся. А головне — побачила весільне дійство, яке запало в мою дитячу душу. У 1957 році я почала активно займатися збором того матеріалу, з якого вимальовувався весільний обряд. Працювала в школі села Качин Камінь-Каширського району, і жила тут баба Кладьба (так кликали Клавдію Михайлівну Логвинську), яка знала безліч пісень. Я й досі караюся, мучусь, бо не встигла за різними домашніми клопотами записати все, що вона могла наспівати. А знала ця бабуня пісень до всякого випадку — веселого і сумного...

Власне, інтерв'ю Олександри Павлівни можна цитувати: • Хустка — це атрибут заміжньої жінки, яка, за українською традицією, щодня мала бути з покритою головою; • Дівчина в польській сім'ї була перепону для братів, бо ж батьки мали клатки землі, який треба було поділити між дітьми. Через те брати й намагались видати сестру якнайшвидше заміж. Навіть збиткувались над нею. Чи не тому вона просила: «Свята Покровонько, покрий мою головоньку. Хоч сякою-такою онучою, аби дівкою не мучились...»;

• Весільний обряд не можна уявити без короваю... У Гуті-Камінській під час його випікання столи накривають, як на весілля. Запрошують коровайницю, які будуть місити цей святий хліб.

У Гуті-Камінській під час його випікання столи накривають, як на весілля. Запрошують коровайницю, які будуть місити цей святий хліб.

Власне, інтерв'ю Олександри Павлівни можна цитувати: • Хустка — це атрибут заміжньої жінки, яка, за українською традицією, щодня мала бути з покритою головою; • Дівчина в польській сім'ї була перепону для братів, бо ж батьки мали клатки землі, який треба було поділити між дітьми. Через те брати й намагались видати сестру якнайшвидше заміж. Навіть збиткувались над нею. Чи не тому вона просила: «Свята Покровонько, покрий мою головоньку. Хоч сякою-такою онучою, аби дівкою не мучились...»;

• Весільний обряд не можна уявити без короваю... У Гуті-Камінській під час його випікання столи накривають, як на весілля. Запрошують коровайницю, які будуть місити цей святий хліб.

Яскраві історії — на сайті VOLYN.COM.UA

■ Редакційний щоденник**«Я житиму за нас обох...»**

Чим переймалася і з чого дивувалася впродовж останнього часу редактор відділу економіки газети «Волинь» Алла ЛІСОВА

Фото з сайту vgoios.ua.

«Мій брат був кращій у всьому... Я навіть не старалась брати з нього приклад, бо це було занадто важко – відмовлятися від всього, присвячувати себе вивченню медицини».

тряної тривоги. А от наступного дня сирена таки нагадала про війну. Перший спуск в укриття відбувся організовано, зазначає директорка, без жодної паніки. До слова, колектив закладу дуже постарався, аби це приміщення зробили не тільки нормальним для занять, а й затишним. Окрім звичного щорічного ремонту, з допомогою батьків і спонсорів надали сучасного вигляду вестибюлю, оновили медичний пункт.

потрібно допомогти інтегруватися в новий колектив, звикнути до вчителів. Але налаштовані справитися. А як же інакше? Ми ж українці! — додала Алла Кобиш.

...ЯК В ОКУПОВАНОМУ МАРІУПОЛІ ВЧАТЬ, ЩО «НЕ ГОРЬКО ОСТАТЬСЯ БЕЗ КРОВА»

А яким був Першоввересень у місті-герої Маріуполі? Незважаючи на пафосні заяви кола-

ка навчальних закладів, у яких все ж таки відбулися уроцистості, охоронялися російськими військовими. При вході в школу у всіх проводили огляд особистих речей, і навіть у школярів роздивлялися, що вони там у портфелях принесли...

Доходило й до абсурду. На лінійку депутат держдуми, куратор по Маріуполі Саблін, приперся з пістолетом. «А раптом хтось із першачків виявиться з «Правового сектору» або «Азову», дістане з рюкзака гвинтівку і вб'є?» — іронічно прокоментував цю дику витівку радник міського голови Маріуполя Петро Андрющенко. Деякі колаборанти та окупанти прийшли в перший клас однієї із шкіл у центральному районі міста, аби зробити гарні фото.

Біль і ненависть переповнювали серце, коли дивилася відео, як молоденька вчителька давала у руки першокласникам маленькі триколори й закликала їх гордитися, що живуть у «великій расі». А в іншому сюжеті педагогиня цитувала дідлаха Ахматову: «Не страшно под пулями мертвими лечь, Не горько остаться без крова, И мы сохраним тебя, русская речь...»

А поряд вчергове виявили під завалами будинків тіла загиблих, яких окупаційна влада не прибирає і не хоронить. Їх гризуть собаки... В той час новоспечені «господарі» штампують картинки «відновлення». Від такого кров холоде в жилах...

Але оптимізму цьому знаковому дню додало вітання Головнокомандувача ЗСУ Валерія Залужного, який, звертаючись до дітей, зазначив, що вони мають унікальну можливість виховуватися на прикладах незламних сучасників — захисників і захисниць України. «Зростаєте в любові до України і вірте в нашу Перемогу!» — наголосив він.

А школу Ірпеня разом із Президентом України Володимиром Зеленським відвідав і пес-рятувальник Патрон, який став улюбленцем малечі. Там відбулася презентація нової поштової марки, яка присвячена чотири-

лапому шукачу вибухівки.

Було і ще одне надзвичайно приємне повідомлення. Українські хакери зламали російське телебачення в тимчасово окупованому Криму. Завдяки цьому на каналах окупантів транслювалося привітання Президента Володимира Зеленського та пролунав національний Гімн України.

...ПРОЩАЛЬНИМИ СЛОВАМИ СЕСТРИ ГЕРОЯ

Шахтарське місто в останні дні сколихнула інформація про нові трагічні втрати. Віддав своє життя за Україну Тарас Харук (**на фото**) — військовий медик, випускник ЛНМУ імені Данила Галицького. Тепло і зворушливо написав про свого сина його батько Андрій, який зараз працює викладачем у Національній академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного: «Синку наш... Знав би ти, як ми пишались тобою... Проклинаю усіх росіян до останнього коліна!».

Тарас не дожив до свого дня народження кілька днів: 5 вересня йому могло бути 27, а 30 серпня його серце перестало битися... Юнак проходив інтернатуру в Києві на базі Військової медичної академії як військовий хірург. Працював військовим медиком на Харківщині. Був неодружений. У нього залишилися батьки і сестра.

Щиро й надзвичайно позитивно відгукувалися про Тараса його друзі. А ось що написала у фейсбуці сестра Дарина: «Стараний, розумний, наполегливий... Мій брат був кращій у всьому. Ще задовго до закінчення навчання він міг проконсультувати. Коли щось боліло, я дзвонила до брата — Тарас знав, що робити, які ліки взяти, які аналізи здати...».

І вже важко стримати сльози, читаючи її прощальні слова: «Я знаю, що там, де він зараз, тепло та сонячно, пахне літнім дощем і квітами, як буває у нас на Кільцевій (вулиця в Ново-волинську. — Авт.). Я житиму за нас обох. Я подбаю про батьків, я допомогатиму тим, хто продовжує його справу. І я буду щаслива за нас обох! Бо якщо ні, якщо піддатись песимізму, зневірись, то зло одержить перемогу. А він поклав життя, щоб цього не сталося...».

«Якщо піддатись песимізму, зневірись, то зло одержить перемогу. А він поклав життя, щоб цього не сталося.»

Гарно підготувалися до нового навчального року й інші 7 ліцеїв Нововолинська, де загалом навчатиметься 6122 учні, зокрема й 186 переселенців із південних та східних областей.

— У нинішніх реаліях педагог повинен подбати про безпеку учнів, про їхній емоційний стан, — наголошує директорка. — Особливо тих 66 вихованців нашого ліцею, чий батьки зараз воюють на фронті. Нелегко й з 23 школярами із числа внутрішньо переміщених осіб, яким

борантських властей, що «всю в городе налаживаеца», там лише перші та одинадцяті класи змушені були прийти на «класний час», аби вислухати «як надо родину любить».

В окупованому Маріуполі загарбники не змогли розпочати навчальний процес, оскільки серед 16 анонсованих шкіл, які мали б відкритися, щонайменше 5 досі не мають навіть дахів, а ті, які вони вважають готовими, без вікон, у них відсутні умови для навчання. Водночас декіль-

РЕКЛАМА

■ Пряма мова

Урсула ФОН ДЕР ЛЯЄН, президентка Єврокомісії, про нашу країну:

«Українці мужньо борються за своє майбутнє. Вони також борються за наші спільні цінності. ЄС був на їхньому боці з першого дня російської війни. Ми допоможемо відбудувати Україну як вільну, сучасну країну на її шляху до ЄС».

Волинська обласна дирекція ПАТ «НАСК «ОРАНТА»

повідомляє про втрату бланків полісів обов'язкового страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів серії АТ № 2138140 та АТ № 2740354. Дані бланки вважати недійсними.

ПП БУРМАКА Н.П.

17, 24 вересня

Працюємо за попереднім записом. ефективно лікування від

АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ, ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ, НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ

лікування -анонімне

www.nadiya.com.ua

м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):

тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53,

098-388-88-36;

м. Рівне: (0362) 43-57-58

Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1

(0472) 63-16-16, 63-25-28

ліц. АВ №539362 МОЗУ від 22.04.10

ВСЕ ДЛЯ ОПАЛЕННЯ!

Монтаж та обслуговування.

Тел.: 0663077303,
0961126064.

ОГОЛОШЕННЯ

Господарство візьме на роботу в межах України водія на автомобіль DAF. Категорія СЕ. Заробітна плата за домовленістю.

Тел. 0676780419
(Володимир Леонідович).

Блоки від виробника СТІНОВИЙ БЛОК

з дном — 20x20x40

без дна — 20x20x40

ПЕРЕСТІНОЧНИЙ БЛОК20x10x40
20x12x40**ОПАЛУБНИЙ БЛОК**

20x30x40; 20x20x40

066 897-96-96

067 116-11-44

Пам'ятаємо, любимо, сумуємо

Колектив Берестечківського психоневрологічного інтернату висловлює щире співчуття директору цього закладу Віталієві Богдановичу Клембі, всій його родині з приводу безмежного горя — смерті мами

Галини Іванівни.

Була доброю, світлою людиною, красивою серцем, найкращою в світі ненею. Нехай любов рідної світить Вам сонцем із Небес. Молимося за вічний спокій душі покійної.

■ **Ім'я Волині**

Фото з родинного архіву Лесі ВЛАШИНЕЦЬ.

А скільки концертів «Хлібодар» Степана Кривенького дав прямо у полі!

«Усе село поспішало до клубу, бо з концертом приїхав «сам Кривенький»»

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Закінчення. Початок на с. 12

«КОЛИ ОТРИМАЛА НАПРАВЛЕННЯ НА РОБОТУ У ВІЛЬХІВКУ, НЕ ЗНАЛА — РАДІТИ ЧИ ЖУРИТИСЯ...»

— У дитинстві і в юності мені було дуже цікаво в моїй Лобачівці, що ж то за Вільхівка й що то за Кривенький, що зібрав такий хор, який підтримував і в якому співав навіть голова колгоспу Володимир Жигун? Але то був КРИВЕНЬКИЙ! Завжди щирий у розмові й недосяжний для нас у красі думок. З ним, неговірким, завжди було цікаво. Мав хист жартівливим словом розсмішити до сліз і нотою розхвилювати душу до радості, — в буденній розмові цими днями згадував тата головний спеціаліст відділу культури Горохівської міської ради Василь Гриб.

— Про талант молодого композитора і засновника хору «Хлібодар» Степана Кривенького я багато чула, навчаючись у Луцькому культурно-освітньому училищі. Не знала — радіти чи журитися, коли отримала направлення на роботу у Вільхівку, бо в уяві намалювала Піснедаря кремезним, строгим і гоноровим

чолов'ягою. А натомість знайомилася з надзвичайно спокійним, доброзичливим і скромним керівником. Усміхнувся, попросив заспівати, похвалив, — не забуває першої зустрічі зі Степаном Федоровичем директорка Будинку культури села Вільхівка Людмила Процюк.

«Завжди щирий у розмові й недосяжний для нас у красі думок. З ним, неговірким, завжди було цікаво.»

«ВІН НІКОЛИ НЕ НАЗИВАВ ІМЕН ТИХ, ХТО ФАЛЬШИВИВ У СПІВІ»

Творчий шлях народного аматорського хору «Хлібодар» воістину гідний знайти відображення для нащадків на сторінках книги!

— Степан Федорович ніколи не називав імен тих, хто фальшивив. Просив, щоб ми, співаючи, слухали одне одного. На концертах зазвичай грав. Сидів до хору спиною й помітно тільки для нас дири-

гував плечима, ліктями, баяном. Як повертав голову — так ми й співали. Ці рухи завчили навіть школярі, з яких наш Степан Федорович створив хор «Дзвіночок». Ой як гарно він дзвенів! А діти обожнювали свого завжди усміхненого вчителя, — може згадувати нескінченно Людмила Процюк.

Уже багато років народним аматорським хором «Хлібодар» Будинку культури села Вільхівка керує знаний на Волині музикант Володимир Онищук. Хлібодарівці дуже шанують його людяність і професіоналізм, а він — їхні традиції й творчу спадщину Степана Кривенького.

— Було, що попросив Степана Федоровича написати пісню про Горохівщину для новоспеченого хору вчителів «Освітнянка». Не відмовив! Як завжди, вклав у слова й музику душу, тому твір і досі є візитною карткою вже народної «Освітнянки», — вдячно каже Володимир Миколайович, керівник обох хороших колективів.

«У МЕНІ, ЯКА СПІВАЛА РАДЯНСЬКУ ПОПСУ, СТЕПАН ФЕДОРОВИЧ ВІДКРИВ НАРОДНИЙ ГОЛОС»

Дорожить спогадами про тата і золотий голос «Хлібодара» Ангеліна Грищук.

— Уже скільки літ минуло — а все перед очима і в душі. Я побачила його перше на сцені в сусідньому Звинячому, де вчителювала. Птахою летіла наша родина в клуб, як знала, що з концертом приїде «сам Кривенький». Все село поспішало. А склалося так, що в мені, яка співала з пелюшок, а в юності — радянську попсу, Степан Федорович відкрив народний голос. У Звиняченській школі він викладав музику. Там ми й познайомилися. Я тоді й мріяти не сміла, що буду співати з отим руським знаменитим баяністом у «Хлібодарі»! Що невдовзі стану сусідкою Степана! Що буду летіти, як на крилах, на репетиції і співати його пісні. Й що пісню «Хай родить хліб» він напише для мого соло в супроводі хору. Що постійно чутиму, як Маєстро Степан пробіжить пальцями по клавіатурі — й баян співатиме голосами всього пташиного царства... А відлуння тих звуків — аж до наступної репетиції в душі, — розповіла Ангеліна Іванівна.

... «Чи то від щастя, чи від любові сіяють сльози на очах», — писав в одній із пісень Степан Кривенький про свої почуття до рідного краю. Повторюю їх, найгарніші й неперевершені, на знак своєї вдячності творчій родині Горохівщини, Волині, Україні за повагу до тата, мамі, за молитву, за їхню світлу пам'ять. ■

■ **Пульс тижня**

У сільській громаді на Іваничівщині назбирали коштів на 7 авто для військових

Тут знають, як можна разом наблизити Перемогу

Роксолана ВИШНЕВИЧ

О т і спортивний турнір, який тиждень тому відбувся у селі Стара Лішня Поромівської громади Володимирського району під гаслом «Разом до Перемоги», мав на меті підтримати ЗСУ. У ньому взяла участь команди із сіл Бужанка, Поромів, Литовеж, Кречів та дві команди із села Стара Лішня. Першість вибороли спортсмени з Литовежа, а нагороду за найкращий забитий гол від мецената Миколи Шевчука отримала юна футболістка із села Осмиловичі Вікторія Бортнік.

Підтримати учасників змагань зійшлося багато уболівальників, які щедро жертвували кошти на ЗСУ, в результаті чого вдалося зібрати понад 18 тисяч гривень, які будуть спрямовані на придбання автомобіля нашим захисникам.

А раніше завдяки проведеним спортивно-розважальним заходам (спортивні змагання, розіграш лотереї, майстер-класи, виставка-продаж різноманітної випічки) у селі Бужанка Поромівської ТГ для потреб ЗСУ було зібрано 40 800 гривень.

Потужно включилися у благодійництво від початку війни й мешканці Литовезької громади, які власними силами придбали вже 7 авто для військових ЗСУ на фронт. Щоразу автомобіль завантажують домашніми продуктами та необхідними речами, які доставляють у підрозділи, де служать земляки.

Молодці! ■

На Горохівщині селянин продав кобилу за «космічну» ціну

Тепер господар чухає потилицю і скаржиться на заготівельників поліції

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

П отрапив у халепу житель села Галичани Берестечківської територіальної громади Луцького району.

Кілька днів тому чоловік змушений був продати на забій кобилу. Заготівельники не забарилися, однак запропонували продавцеві за неї лише аванс у сумі 5000 гривень. Решту грошей обіцяли довести після вигідного продажу м'яса.

Може, торг іде повільно? Чи таки зіткнувся із шахраями? Наразі селянин губиться в здогадках, бо словесна домовленість залишається обіцянкою, а крім номера телефону, він більше нічого не знає про покупців.

Добре, якщо ця історія гарно закінчиться, однак працівники відділення поліції № 2 (м. Горохів) Луцького районного управління поліції ГУНП України у Волинській області застерігають усіх від надмірної довірливості. ■

РЕКЛАМА

ПРОДАЮ ПИЛОМАТЕРІАЛИ
(є у наявності, а також на замовлення): балки, крокви, дошки обрізні та необрізні, рейки монтажні. Вироби з дерева на замовлення. Доставка.

Тел.: 0991813332,
0976492371.

НОМЕР ЕФЕКТИВНОЇ РЕКЛАМИ
050 994 9907

Вітаємо!

Завтра святкуватиме 80-річчя дорога матуся, бабуся, прабабуся, жителька села Мельнико-Річицькі Ковельського району
Василіна Адольфівна ВОРОБЕЙ.

Дорога матусю, дозволь привітати з ювілеєм. Дякуємо за теплоту, турботу, любов, якою нас зігріваєш кожен день, за мудрість, передану молодшому поколінню. Бажаємо тобі міцного здоров'я, довгих і безтурботних днів життя.

З повагою і любов'ю дочки, сини, зяті, невістки, внуки, правнуки.

РЕКЛАМА

АКАДЕМІК БОЛОТОВ — МІЙ РЯТІВНИК!

БЕЗМЕЖНО ДЯКУЮ БОЛОТОВУ БОРИСУ ВАСИЛЬОВИЧУ

Мене звуть Ганна і, якби не академік Болотов, не знаю, що зараз було б зі мною. Борис Васильович показав мені, що молодим можна почуватися завжди, і не важливо, що написано у паспорті.

Коли мені стукнуло за 60, стан, м'яко кажучи, став не дуже. Стандартний набір: тиск, цукор, біль у суглобах і постійна стомлюваність. Ходити по лікарням мені набридло, який сенс? П'єш одні пігулки, перестають допомагати, виписують інші. Мене це не влаштувало. І я почала шукати вихід.

Натрапила я якось на відео про академіка Болотова, по-моєму воно називалося так: «Я не хворію сам і навчу вас». Думаю: мені трохи більше 60, а йому більше 90, я хвора, а він здоровий. Подивилася одне відео, інше, виявилось він дуже відома людина, «геній сучасності», як його називають. Ці відео для мене стали квітком свіжого повітря. Якщо коротко, то варто нам повернути концентрацію кислоти шлункового соку в норму і організм буквально молодітиме на очах. Так, саме так. Я пройшла через це. Виявляється, концентрація кислоти шлункового соку у 70-ти річного нижче вже в 3 рази, ніж у 25 річного! Тому нам критично важливо відновити та підтримувати цю концентрацію. Як це зробити?

Для цього Академік Болотов 30 років тому розробив Бальзам. Я почала пити Бальзам Болотова, буквально через тиждень відчула легкість та приплив енергії, через місяць я практично перестала приймати пігулки. П'ю Бальзам курсами вже понад рік. Мені здається, я так у молодості себе не почувала! Багато енергії, завжди гарний настрій, глюкометр та тонометр забула де лежать. Тому, я не просто рекомендую всім, я кричу: «Кому за 40 років — Бальзам Болотова повинен бути у кожного на столі!».

НЕ Є ЛІКАРСЬКИМ ЗАСОБОМ.

250 ml
320 грн.

500 ml
490 грн.

замовляйте телефонами: (050) 271-28-88
або ЗАПИТУЙТЕ В АПТЕКАХ СВОГО МІСТА! (067) 794-25-27

■ Волонтерський фронт

«Зіграю на «вуличному піаніно» вже після Перемоги, а зараз на неї треба усім працювати»

Цього інтелігентного з борідкою чоловіка помітила в Нововолинську ще в перші дні війни. Зустрітися і порозмовляти вдалося лише тепер. Знайомимось: **Володимир Пилипенко** — ротарієць, засновник і президент клубу «Київ — Бальзак, Ротарі Клуб», волонтер

Алла ЛІСОВА

«Я В ОДНІЙ КОМАНДІ З ОЛЕГОМ СКРИПКОЮ»

— Щойно прочитав на наших інтернет-ресурсах, що Захід втомився від війни в Україні і хоче поступок від нас для росії, — розпочав **Володимир** з того, що останнім часом найбільше схвилювало. — Це — неправда, бо закордонні партнери в один голос заявляють: ми вас будемо підтримувати стільки, скільки буде потрібно. І невдовзі я матиму доказ, коли привезу звідти черговий вантаж...

І справді, через кілька днів я стала свідком, як пан **Володимир** допомагав розвантажувати ліки для Нововолинського центру первинної медико-санітарної допомоги. Решта вантажу призначалася для відправки на Схід.

У розмові дізналася, що «Київ — Бальзак, Ротарі Клуб» — це громадське об'єднання, яке гуртує українців, французів, франкомовних іноземців. Цікава історія його створення, біля витоків якої стояв пан **Володимир**.

— У 1974 році батьки отримали роботу у мальовничому містечку Прип'ять, яке усіх нас біда в 1986-му змусила залишити. Оселилися ми у Києві, — спочатку погодився розповісти про себе. — Тут закінчив технічний виш, вивчав електроніку. Два роки працював на «Арсеналі», відслужив в армії. А після цього вступив на факультет міжнародних відносин Київського держуніверситету.

Володимир Пилипенко (крайній праворуч) доставив гуманітарний вантаж у Нововолинський ЦМСД.

«Закордонні партнери в один голос заявляють: ми вас будемо підтримувати стільки, скільки буде потрібно.»

З 1997-го пов'язав свою діяльність із ротаріємськими. Це люди, яких об'єднала певна ідея, думка, їхнє гасло — «Служіння понад власні інтереси». Тоді це була молодіжна організація «Ротоарт», яка фінансу-

валася ООН. Це дало змогу **Володимирові** Пилипенку брати участь у міжнародних конференціях, спілкуватися з друзями, колегами з різних країн, удосконалити знання французької мови. Він зазначив, що членами клубу від початку його створення є Олег Скрипка і члени гурту «Воплі Відоплясова». Ротаріємськи для них організували численні концерти у Франції. Поступово розширювали свою діяльність, налагоджували контакти з колегами в Іспанії, Бельгії, Італії та інших європейських країнах. Ці зв'язки дуже допомогли українцям і під час російської агресії.

«УЖЕ ДОПРАВИЛИ В УКРАЇНУ СІМ ВЕЛИКОГАБАРИТНИХ АВТОМОБІЛІВ ІЗ ГУМАНІТАРНОЮ ДОПОМОГОЮ»

— Як саме переорієнтувалися на воєнні рейки? — уточнюю.

— Штаб організації ми відразу перебрали у Нововолинськ. Мали хороших знайомих. Тут нам сприяють міський голова Борис Карпус і його заступниця Юлія Лефтер. Досвід волонтерства маємо ще з 2014 року, коли опікувалися сім'ями, і особливо з дітьми, які переселилися з Луганської та Донецької областей. З початком війни відразу зайнялися порятунком жінок, дітей та людей похилого віку. Ще 13 березня відправили перші два автобуси у Європу.

Багато з цих людей до нас зараз телефонують, дякують. Їх розмістили в регіоні Шампань і на північному заході Франції, а також в Італії та Іспанії. Усе це за рахунок особистих контактів, хоча у перші дні війни довелося багато просити про допомогу. На щастя, це спрацювало, нам ніде не відмовляли, — *мовив волонтер*.

Ліки, взуття, генератори, продукти харчування — на сьогодні 775 метрів кубічних вантажу ротаріємськи вже доставили в Україну. А це — сім великогабаритних автомобілів, які в народі називають фурами. І допомога буде ще надходити.

— Не можу забути емоційних слів мого бельгійського колеги: «Я бачу ваші очі, відчуваю ваші серця — надійтеся на нас», — *зазначив пан Володимир*. — Перші три-чотири тижні було не до сну, а зараз уже трішки легше. Не хочемо втрачати і наші попередні надбання — роботу з дітьми, просування ідей через засоби масової інформації, організацію концертів гурту «Воплі Відоплясова» і французького етногурту.

— Відчуваю, що і ви граєте на музичних інструментах...

— Мої французькі друзі жартома кажуть: на вуличному піаніно — баяні та акордеоні. Зіграю і для нововолинців, але вже після Перемоги, бо зараз на неї треба усім працювати.

— **І все ж: де знаходите місця для фізичного і душевного перепочинку?**

— Риболовля, полювання, збирання грибів. А найголовніше — спілкування з добрими, щирими людьми, яких відкрив для себе вже і в Нововолинську. ■

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

E-mail: volyn476@gmail.com

Тел.: (0332) 28-39-32, 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 –

Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp.

Ціна приватного оголошення у нашій газеті — **30 грн за одне найменування + 10 грн, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Господарські секрети»**. Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **80 грн за один раз публікації + 20 грн (за сайт)**. Вартість оголошення про послуги — **80 грн + 20 (за сайт)**. Оголошення, які виділені рамкою, + **30 грн (за сайт + 30)**. Вартість оголошення про згубу — **30 грн + 10 (за сайт)**. Оплата у відділенні ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

НЕРУХОМІСТЬ

● Куплю земельну ділянку в м. Ківерці. Тел. 050 18 87 663.

АВТОРИНОК

● Продам автомобіль «Volkswagen Golf 4», 1.6 бензин, 2000 р. в., чорний колір, оригінальний пробіг — 244 тис. км, є сервісна книжка з Німеччини з підтвердженням пробігом. Кузов у гарному стані, підвіска зроблена, машина обслуговувалась вчасно, замінено щеплення та ГРМ, новий акумулятор. Уся електроніка працює. Ціна 168 000 грн. Реальному покупцю — хороший торг. Тел. 050 55 23 383.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

● Продаються борона БДН-3.0, обладнання навантажувача К-701, двотавр (h-520, 12 м), станок циркулярний, станок фугувальний, електродвигун з насосом, засувка (нержавійка, Ру16/150), автомобілі УАЗ-469, ГАЗ-24, ГАЗ-52Р. Тел. 068 85 45 443.

РІЗНЕ

● Куплю трактор Т-25 в будь-якому стані. Тел. 050 95 30 249.

● Продам трактори Т-25, МТЗ, «Джон Дір», зернозбиральні комбайни, дискові борони, роторні косарки, обприскувачі (навісні та причіпні), саджалки, сівалки, плуги та плуги оборотні, культиватор для міжрядного та суцільного обробітку, картоплекомбайни, навантажувачі (фронтальні та телескопічні), гноєрозкидачі, розкидачі мінеральних добрив, шпагат «Юта», ґрунтофрези, зерношнеки, прес-підбирачі, шини до тракторів, твердопаливні котли «DEFRO», різну с/г техніку. Тел.: 097 23 95 170, 066 72 14 192.

● Терміново продається стінка «Агат» (2.30x4 м) у добромостані. Ціна 3 000 грн. Торг. Самовивіз. Тел. 095 74 28 604.

● Продається професійна кухонна машина «Kenwood» (в комплекті є три насадки — крюк для замішування тіста, вінчик для збивання білків, К-подібний змішувач для листового тіста, печива, тортів). Об'єм металевої чаші — 4.6 л, захисна кришка на чашу, 6 швидкостей + імпульсний режим, білий колір. Ціна 3 000 грн. Тел. 050 28 52 044.

● Продам жом, торфобрикет, цеглу (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), пісок, щебінь, відсів, керамзит, цемент, глину, торфокрихту, землю (на вимостку). Вивезу сміття. Доставка автомобілем ЗІЛ (самоскид). Послуги мінівантажувачем «Бобкат». Тел.: 096 80 00 567, 050 72 27 271.

● Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, відсів, щебінь різних фракцій, цеглу (з доставкою). Тел. 050 37 81 998.

● Продам жом, торфобрикет, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 61 14 575, 097 34 43 386.

● Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 33 74 034, 096 99 43 100.

● Куплю корів, биків, коней, лошат (як на годівлю, так і на забій). Тел. 097 76 84 040.

● Продам жом, цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), торфобрикет, пісок, щебінь, відсів, керамзит, глину, чорнозем. Доставка. Послуги мінівантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.

● Продам пиломатеріали: дошки (обрізані та необрізані), балки, крокви, рейки монтажні. Доставлю. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.

● Купую постійно корів, биків, коней, лошат, свиней. Тел. 098 64 01 110.

● Продам 1200 кг пшениці. Самовивіз із с. Гірка Полонка Луцького району. Тел. 067 21 08 091.

ПОСЛУГИ

● Виготовляю кольорові металеві штахети у будь-якому кольорі — матові, глянцева, під світле та темне дерево (шир. — 10, 11, 13 см), а також штахети горизонтального типу до 3 м, капелюхи на стовпці, парпети на фундамент. Доставка. Тел.: 096 12 92 588, 050 64 46 840.

● Перекриваю дахи, мурую стіни з блоків, цегли, роблю монтаж та підшив водостоків, утеплення фасадів, виконую бетонні роботи. Тел. 098 39 05 559.

● Будую, ремонтую, проектую каміни, печі, барбекю, копильні. Тел. 050 33 78 455, 067 26 56 458.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМ

● Загублений військовий квиток, видашний на ім'я Клебанович Олег Михайлович, вважати недійсним.

■ Супер!

Фото із сайту rivnepost.rv.ua.

Легендарна тачанка Махна «ховається»!

«Бандеромобілі» з турелями випробували на полі бою.

Майстри з Рівненщини роблять обертальні станки для зброї до «бандеромобілів»

Попит на такі бойові машини зараз суттєво зріс. Сьогодні у волонтерів уже є замовлення і від іноземного легіону

Леонід ОЛІЙНИК

Рівненські інженери розробили станки для зброї, які обертаються, або ж турелі. Чоловіки кажуть, що вони доволі ефективні, особливо при наступальних операціях. Нині роботи стільки, що вони шукають помічників.

«Разом із волонтерами зі Львова ми об'єднали вже сотню автомобілів. Приблизно половина з них — із турелі. А ювілейну бойову машину ми хо-

тели зробити особливою — сконструювали нову модифікацію башти, яка повертається на 360 градусів. Віддаємо авто «Карпатській Січі». Це колишній добровольчий батальйон, який став одним із підрозділів ЗСУ. Ці хлопці працюють на передовій дуже оперативні», — розповів автор розробки Сергій Виговський.

За спеціальністю він інженер-механік. Рухому конструкцію для зброї, яку можна встановити на автомобіль, Сергій

спроектував на прохання товариша-військового. Відтоді минуло більш ніж пів року.

«Бандеромобілі» з турелями випробували на полі бою. Вони гарно працюють на передовій. І від багатьох військових надходять повторні замовлення.

— Збираємо гроші на машини для іноземного легіону — для грузинів. Хочемо поставити на бойові авто 4 турелі. Ці хлопці теж дуже гарно працюють в тилу ворога, на «мінусі». Вони хочуть допомогти українцям. Ну а ми хочемо допомогти їм, — зауважив волонтер. ■

■ Наші консультації

Погода така, що тільки щупаків ловити

Літо так грюкнуло дверима, що вже третій тиждень поспіль з неба сиплеться. На Волинь знову йде похолодання. Сира й мокра осінь тішить хіба що рибалок: кажуть, у такий період хижі мешканці наших водойм охоче клюють на приманки

За прогнозами синоптиків Волинського гідрометцентру, **16 вересня буде хмарно, без опадів.** Вітер західний, 5–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі становитиме 11 градусів тепла, вдень — 19. За багаторічними спостереженнями, найтепліше цього дня було у 1947-му — плюс 28,9, а найхолодніше — 1953-го — 0 градусів.

17-го небо весь день буде вкрито хмарами, опадів не передбачається. Вітер південно-західний, 8–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі — плюс 10 градусів, вдень — 13.

18-го утримається хмарна погода, у другій половині дня дощитиме. Вітер західний, 8–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі — 9 градусів вище нуля, вдень — плюс 12.

У Рівному 16 вересня небо весь день буде вкрито хмарами, без опадів. Температура повітря вночі — 12 градусів тепла, вдень — 18.

17-го буде хмарно, без опадів. Температура повітря вночі — близько 9 градусів, вдень — 15.

18-го утримається хмарна погода, після обіду йтиме дрібний дощ. Температура повітря вночі — 9 градусів тепла, вдень — 12. ■

■ Нехай смакує!

Страва на честь британської королеви чи романтичне освідчення кухаря?

З приводу виникнення назви «шарлотка» досі точаться дискусії. За однією з версій, вона походить від імені Шарлотти, дружини англійського короля Георга III. За іншою — її пов'язують із коханням: молодий кондитер до безтями закохався в дівчину Шарлотту, і, щоб привернути до себе увагу, назвав на її честь придуманий ним рецепт пирога з яблуками... Та як би там не було, цей десерт справді вартий уваги

Така випічка з яблуками — завжди безпрограшний варіант.

КЛАСИЧНА

Інгредієнти: 4 яйця, 1 скл. цукру, 1 скл. борошна, кілька яблук (бажано твердих, напівсолодких), кориця.

Приготування. Змастити форму для випічки маслом чи олією, посипати панірувальними сухарями (краще крихтами тертого хліба). Нарізати яблука кубиками й посипати їх корицею. Білки яєць збити з цукром до утворення піни, тоді поступово додавати жовтки і продовжувати збивати, наприкінці всипати борошно й акуратно вимішати лопаткою чи ложкою знизу вгору. Отриманим тістом рівномірно залити яблука. Випікати 35 хвилин за температури 150 градусів. Готовність шарлотки легко перевірити за допомогою сірника чи дерев'яної палички.

СИРНА

Інгредієнти: 5 яєць, 1 скл. цукру, 200 г вершкового масла (розтопити), 350–400 г сиру, 400–450 г борошна, 10 г розпушувача, 2 яблука.

Приготування. Яйця добре збити з цукром, додати розтоплене вершкове масло, сир, просіяне борошно і розпушувач, ретельно перемішати, тісто має вийти доволі густим. Рівномірно розподілити його на пляшці і викласти скибочки яблук, трохи заглиблюючи їх у тісто. Випікати в розігрітій до 180 градусів духовці протягом 40–50 хвилин, готовність перевірити шпажкою.

З РОДЗИНКАМИ ТА КОНЬЯКОМ

Інгредієнти: 100 г родзинок, 30 мл коньяку, 30 мл окропу, 150 г цукру, 150 г вершкового масла, 2 яйця, 180 г борошна, 1 ч. л. розпушувача, 2 яблука, 50 г мигдалю, 2 ст. л. коричневого цукру.

Приготування. Промиті родзинки залити коньяком та окропом і лишити на 8–10 годин. Збити цукор і масло, додати яйця і продовжувати збивати. Борошно змішати з розпушувачем, всипати до масляно-яєчної суміші, добре перемішати. Яблука почистити й нарізати скибочками. Форму застелити пергаментом для випікання, викласти половину тіста, рівномірно розкласти яблука, додати родзинки разом із рідиною, накрити тістом, що лишилося. Зверху посипати подрібненим мигдалем і коричневим цукром. Випікати 50–55 хвилин.

ЯБЛУЧНО-МАКОВА

Інгредієнти: 400 г борошна, 1 ч. л. розпушувача, 250 г цукру, 150 г маку, 1 ч. л. соди, 200 г вершкового масла, 4 яйця, цедра 1 лимона, 2 ст. л. лимонного соку,

200 мл натурального йогурту, 2 великі яблука.

Приготування. Духовку розігріти до 180 градусів. З'єднати борошно, розпушувач, цукор, мак і соду. Все ретельно перемішати. Масло розтопити і трохи охолодити. Змішати з яйцями, цедрою і соком лимона, йогуртом. Додати очищені і порізані кубиками яблука. З'єднати обидві суміші, швидко перемішати. Викласти тісто у форму з пергаментом, випікати 40 хвилин.

ХЛІБНА

Інгредієнти: 1 кг яблук, 2/3 скл. розтопленого вершкового масла, 0,5 скл. цукру, цедра 1 лимона, 1/3 скл. абрикосового джему, дрібка ваніліну, 3 ст. л. рому, 12–15 скибочок щільного білого хліба або здобної булки.

Приготування. Яблука очистити, нарізати кружальцями, обсмажити на маслі 2–3 хвилини, потім посипати цукром і цедрою лимона, готувати ще 5 хвилин, щоб шматочки карамелізувалися. Додати корицю, ваніль, джем та ром і смажити ще 2 хвилини. Духовку розігріти до 220 градусів. З хлібних скибок позрізати скоринку й обсмажити на пателі. Форму для випічки застелити пергаментом, викласти дно і бортики підсмаженими скибочками хліба. Далі викладати шарами яблука, чергуючи з хлібними обрізками, вмоченими у розтоплене масло. Запікати в розігрітій духовці 30 хвилин, періодично притискаючи яблука лопаткою. Дістати з духовки, дати охолонути протягом години, перевернути. Посипати цукровою пудрою.

ГРУШЕВА

Інгредієнти: 1 скл. борошна, 1 скл. манної крупи, 1 скл. цукру, 1 скл. кефіру або кислого молока, 125 г маргарину, 1 ч. л. соди, 1 кг груш, ванілін та кориця — за смаком.

Приготування. Економ-варіант швидкого пирога з грушами виходить дуже смачним попри те, що у ньому немає яєць. Груші почистити, порізати невеликими шматочками. Змішати манку, цукор, кефір, розтоплені маргарин. Додати борошно, погашену соду, перемішати. Всипати груші і знову вимішати. Змастити форму маслом, посипати манною крупою. Викласти тісто і розрівняти ложкою. Випікати упродовж години за температури 180 градусів, перевірити готовність дерев'яною шпажкою. ■

Підписуйтесь на наш Telegram-канал **Рецепти Кухня**

Тижневик «Газета Волинь».

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І ВИДАВЦЯ: 43016, Луцьк, вул. Ковельська, 2.

E-mail volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року. ■

Редакція залишає за собою право літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою — друкуються на правах реклами. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе. Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Телефони редакції: 066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Заступник головного редактора	Політики	Місцевого самоврядування і сільського життя
БОРОХ Сергій Іванович 78-07-70	УЛІЦЬКИЙ Василь Михайлович 78-38-94	ВІТИНСЬКА Аліна Степанівна 78-38-94
Головний бухгалтер	Економіки	Освіти і культури
ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна 28-39-32	ЛІСОВА Алла Степанівна (244) 3-11-78	КОВАЛЕНКО Оксана Анатоліївна 78-38-94
Відповідальний секретар	Інформації	Реклами
ХАРЧУК Олена Андріївна 28-39-32	КРАВЧУК Ірина Олександрівна 78-38-94	ВЛАШИНЕЦЬ Леся Степанівна 78-07-70 0971552622
Літературні редактори	Відділ інтернет-новин	Приватних оголошень
МІСЮК Олена Миколаївна 28-39-32 БАНАДА Олена Андріївна 78-38-94	КРИШТОФ Олег Степанович 78-38-94	ТИМОШУК Руслана Борисівна 28-39-32

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305290101026007000803281
КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний.
Обсяг 3 друк. аркуші

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ: 30000, 60306, 60305, 86772 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ), 97847 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ), 61136 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ ІНШИХ ОБЛАСТЕЙ).
Реєстраційні номери:
ВЛ №518-251 Р від 02.03.2018 р.,
КВ №22901-12801-ПР від 15.09.2017 р.,
РВ №690/243-Р від 07.11.2017 р.

Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер», м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua
Тираж згідно із замовленням.
Замовлення № 1130.

■ Ім'я Волині**«Усе село поспішало до клубу, бо з концертом приїхав «сам Кривенький»»**

15 вересня минає 30 років, як відійшов у засвіти заслужений працівник культури України, почесний громадянин Волині, автор гімну Поліського краю «Волинь моя» і однойменної авторської збірки, пісні з якої розлетілися світом вже як народні. А для мене Степан Кривенький — просто мій тато

Усі ці роки не перестаю думати, яким би він був зараз, якби жив. Уявляю його в нашій рідній Вільхівці, де він народився, і в Горохові, де ми жили вже в його зрілі роки. І оте мами Марії ніжно-благословенне, жартівливо-серйозне «татова доця» завжди втирає сльози у смутку й у всіх виріях відчувається сонцем у серці

Фото з родинного архіву Лесі ВЛАШИНЕЦЬ.

«З музикою по життю» — творче кредо Степана Кривенького.

«Коли старший Євген працював на тоці чи в колгоспній конторі, молодший Степан одразу брався за інструмент.»

Я не пам'ятаю, як мій дід Федько співав, однак музику він таки любив, бо з фронту привіз додому трофейну гармошку. Певне, дуже хотів, щоб

сини навчилися на ній грати. І дуже радів, коли молодший Степан брався за інструмент, поки старший Євген працював на тоці чи в колгоспній конторі. З таким уже натхненням меншенький вигравав на тій допотопній гармошці! Тож батько робив усе, аби не дати талантові пропасти. І на коня підсаджував Степанка, як треба було їхати в музичну школу в Горохів, і справжній баян купив школяреві аж у Львові.

Закінчення на с. 9

Леся ВЛАШИНЕЦЬ**УСЕ ПОЧАЛОСЯ ІЗ ТРОФЕЙНОЇ ФРОНТОВОЇ ГАРМОШКИ**

Тато любив осінь попри те, що вона приносила селянам величезні лантухи городньої й домашньої роботи. «Дивися, Євко, артисти в поміч йдуть із Горохова», — казав, задоволено піднявши брови, мій дідусь, вгледівши на стежці в саду, що вела до хати, сина й невістку, себто моїх батьків.

І починав керувати ними, як колись керував місцевим колгоспом. Тато, якого всі й досі називають людиною неймовірної доброти, лише усміхався тихцем з того командного тону, завдаючи на плечі мішок з картоплею чи пхаючи поперед себе тачку з буряками...

■ Завтра зустрінемо разом!**«А за тисячу від «Волині» придбаю патріотичні футболки!»**

Завідувачка поштового відділення села Гряди Нововолинської територіальної громади Віра Савчук одразу не повірила, що в редакційній акції для передплатників їй усміхнулася удача і вона **ВПЕРШЕ** за багато років нарешті отримає подарунок* від нашої газети

Алла ЛІСОВА

Ваше видання читаю давно. Люблю мати справу з тими, кому довіряю. Тому й завжди граю в лотереї, які газета пропонує. Та пощастило тільки зараз, — каже жінка, усміхаючись. — Хоч загалом я людина більше спокійна, ніж азартна...

Їхне поштове відділення — одне з багатьох, яке працює повноцінно, а не закрилося. Це завдяки тому, що Віра Євгенівна разом із трьома листоношами зуміла зберегти обсяги робіт, довести, що вони здатні переорієнтуватися на сучасні вимоги.

«Ваше видання читаю давно. Люблю мати справу з тими, кому довіряю.»

Фото Алли ЛІСОВОЇ.

Завідувачка каже, що хоч кількість послуг, які вони надають зараз, збільшилася, але завдяки комп'ютеризації справляються. А досвіду й знань їй не позичати, адже в поштовому зв'язку вже 42 роки!

Ще в далекому 1980-му прийшла працювати в Іваничівський райвузол зв'язку оператором. Чоловік Володимир трудився на шахтах Нововолинська, тому й почали думати, як би переїхати ближче до міста. Така нагода трапилася, коли в селі Гряди на пошті звільнилося місце. Відтоді минуло 35 літ.

— Погодилася відразу. Бо сама народилася в Старосілля, що недалеко від Павлівки, люблю село та його людей. І хоч доїжджати далеченько з Нововолинська, ніколи не хотіла міняти місце роботи,

бо вже звикла до тих мешканців, а вони до мене.

Розмовляємо з пані Вірою, як їй вдається з усіма ладнати, бути стриманою, тактовною, а відтак — і авторитетною, на що вона мовила: — Вважаю, що на зло треба відповідати добром. Це, звичайно, не стосується нинішніх воєнних реалій. А ще — бути уважним, уміти зрозуміти людину, увійти в її становище.

«А досвіду й знань Вірі Савчук не позичати, адже в поштовому зв'язку вже 42 роки!»

Щодо вільного часу, то в пані Вірі його обмаль. А коли є, то бігом із сапкою на город — звикла мати все, вирощене власними руками. Бо хто, як не мама і бабуся, може почастувати домашніми продуктами трьох дітей і їхні сім'ї. Молодша донька і син проживають у Луцьку, старша — на Львівщині.

— Чи сказали їм про свій виграв? — запитую.

— Аякже. От тільки не зізналася, що за ці гроші куплю патріотичні футболки собі й онукам, які недавно отримали на відділення. Нехай це буде для них сюрпризом! ■

* — Під подарунком мається на увазі придбання товару за 0,01 гривні.

■ Увага, вікторина!**Здаватись має путін, а не ви**

Тому не розгадане запитання туру № 19 ми перенесли на сьогодні, бо переконані, що вам до снаги розкусити цей «горішок». Тим паче, він не такий і міцний, особливо після нових підказок

Грицько ГАРБУЗ

Для тих, хто вперше перегорнув газету з нашою вікториною, повідомимо: завдання нашого конкурсу не тільки у тому, аби відгадати те, що «заховали» журналісти, а й благородне — виграти кошти для Збройних сил України. Тож допомагаймо нашим доблесним козакам бити окупантів!

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-21»

Шоу, вогнепровідний «змії», вибух, вогонь, дим... Ці слова передають знамениту цитату-загадку всесвітньо відомого діяча (брехуна — щодо України) про небезпечну річ, що знаходиться в спеціальному мішечку на одязі його товариша, якого він через ці предмети називає йолопом. Тут, до речі, дає справедливу характеристику, бо приятель зумисно гробить здоров'я. А прізвище базікала є навіть серед слів цього запитання. Тож шукайте спеціальний мішечок на одязі, а щодо «небезпечної речі», то в українському парламенті час від часу проти неї приймають закони.

Що за предмети ми сьогодні заховали у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 25 вересня (включно) тільки у вигляді sms-повідомлення на номери: **0501354776** і **0672829775**, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я і прізвище (наприклад: «Гранатомет» (Галина Гармата)). Цей номер і братиме участь у щотижневому жеребкуванні при розіграші призових волонтерських 200 гривень (100 — від газети «Волинь» і 100 — від «Цікавої газети на вихідні»), якщо правильних відповідей буде більше, як одна. Ці кошти ми перекажемо на допомогу українській армії, зазначивши ваше ім'я як волонтера-благодійника.

Смерть кровопивці путіну!

Вітаємо!

10 вересня гарний ювілей відзначила жителька села Княгинино Луцького району

Валентина Андріївна МИРОНЮК.

Копу літ нажала пані Валентина — дружина, мама, бабуся, ревна христянка. Міцного здоров'я, довгих літ, такої ж невсипущої енергії до життя, яку їй дав Всевишній, зичили їй у цей день рідні люди.

До численних вітань долучаємося й ми. Адже ця жінка не просто давня шанувальниця нашої газети — про її родину «Волинь» не раз розповідала на своїх сторінках. Ювілярка разом із чоловіком-тренером виступила найсильнішою дівчиною України важкоатлетку Надію, про успішні виступи якої на всеукраїнських та міжнародних змаганнях ми інформували волинян. Як і про те, що до цього виду спорту свого часу долучилися її сестра й троє братів. До журналістів Валентина Андріївна йшла по допомозі, знаючи, що її завжди вислухають і підтримають, коли син Андрій був в АТО. Як і тисячі інших матерів, вона благословила свою дитину на захист України й тепер, у час повномасштабного вторгнення росії. Й молитва її сьогодні — за усіх тих, хто наближає Перемогу. А наша — за таких самовідданих матерів!

З повагою колектив редакції газети «Волинь».

Ваша передплата — це наші снаряди в інформаційній війні з російським окупантом! Биймо ворога разом!

Тим паче, якщо ви випишете «Цікаву газету на вихідні» разом із газетою «Волинь-нова», щомісяця матимете шанс виграти **1000 гривень!**

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:

60304, 60306, 86772 (для читачів Волинської області), 60312 (для читачів Рівненської області), 60307 (для читачів інших областей).

Розкажіть про акцію сусідам!